

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE WRAAK VAN DEN BANDIET

15 cent.

Terug, de bodem splijt!

No. 1230.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De wraak van den bandiet

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

RAFFLES ZOEKT VERSTROOIING.

Toen Raffles en Brand, zijn trouwe vriend, dien avond uit den schouwburg kwamen, lang voor dat het scherm voor het laatste bedrijf gevallen was, bemerkte Brand aanstonds, bij een schuinschen blik op het gelaat van Raffles, dat er onweer op komst was, zooals hij het meestal noemde.

Hij meende, hetgeen hij op het gelaat van den Gentleman-Inbreker had waargenomen, in drie onderdeelen te kunnen splitsen.

Ten eerste had Raffles zich geërgerd over het stuk.

Ten tweede had hij zich geërgerd over het publiek.

En ten derde verveelde hij zich op een onbeschrijfelijke wijze.

En wanneer Raffles zich verveelde, dan was dat meestal het begin tot een van die series gevaarvolle ondernemingen, welke Raffles op touw zette, zooals een ander een aspirinepoeder inneemt om zijn hoofdpijn kwijt te raken, of Hoffmandruppels tegen zenuwen.

Sedert een paar dagen sprak Raffles weinig, en bladerde in een oud dagboek, zeker wel vijftien jaren oud, waarin eenige portretjes waren geplakt, vergeeld en aan de randen

gescheurd. Zelfs aan Brand had Raffles dit boek nooit getoond, en de jongeman had er nooit dan uit de verte een blik op durven slaan. Maar hij wist wat het voor Raffles beteekende, evenzeer als hij wist, dat de aanblik van dit oude dagboek met zijn bruinlinnen omslag bij Raffles de somberste herinneringen scheen wakker te roepen, en hem somtijds dagenlang, zooals hij het later zelf noemde „absoluut ongenietbaar voor zijn omgeving maakte”.

Wat Brand wist of vermoedde, was dit: Het dagboek — sedert jaren hield Raffles zich niet meer bezig met zulke „dwaasheden” en liet het te boekstellen van zijn talloze avonturen aan Brand over, aan wien wij dan ook het meerendeel der mededeelingen te danken hebben, waaruit deze verhalen zijn samengesteld — hield verband met een jeugdliefde, die zeer veel, misschien wel alles in het leven van den geheimzinnigen avonturier beteekend had.

Bedrog, lafhartig verraad, roof van vertrouwen in de menschen — dat alles bevatten die weinige bladzijden, vol gekrabbeld met de toen nog zoo zenuwachtige hand van Lord Lister, zooals Raffles zich destijds nog altijd noemde

als rechthebbend opvolger en erfgenaam van den titel, dien zijn vader had nagelaten.

Nooit had Brand naar dit boek durven vragen, nadat hij voor de eerste maal gezien had, welk een schrikwekkende verandering er in Raffles plaatsgreep wanneer hij het uit zijn schuilplaats had gehaald en doorlezen had. Dan verdubbelde zijn haat jegens de hartelooze rijken, dan was hij hard voor zijn vijanden, dan kende hij geen medelijden, en vertrad, wie hem in den weg durfde treden.

Er volgden dan moeilijke dagen voor beiden, want Raffles was kortaangebonden, prikkelbaar, eischte het onmogelijke van zichzelf zoowel als van zijn vriend, maakte een dolle reis, scheen de politie te tarten, en eindigde met een paar dagen in volkomen apathie, ergens in een Schotsch bergdorpje weg te kruipen zooals een marmot het tegen den winter in zijn hol doet.

En zoo zag Brand dan ook nu weder met angst en vreeze de volgende dagen tegemoet.

In de hoop, Raffles wat afleiding te verschaffen, had hij hem weten over te halen dien avond mede te gaan naar de voorstelling van een ultra-modern tooneelstuk, van een meer dan modernen Franschman.

Na het eerste bedrijf had Raffles weg willen loopen, en bij de pauze was hij niet meer te houden geweest.

En nu stond hij stil op het trottoir, tikte met het einde van zijn wandelstok schijnbaar gedachtenloos tegen den trottoirrand, het hoofd een weinig voorovergebogen, de sigaret tusschen de lippen.

En toen zei hij langzaam:

„Het was heel attent van je, Brand, dat je mij naar die voorstelling hebt meegenomen, maar ik ben bang dat zulke dingen boven mijn bevattning liggen. De hedendaagsche schrijvers voor het tooneel beschouwen Shakespeare als een armzalige kruk, volkomen verouderd — dat weet ik. Maar zijn menschen zijn tenminste wezens van vleesch en bloed en geen denkbeelden. Ik kan begrijpen wat zij bedoelen als zij spreken en behoef er niet naar te raden. In zijn stukken komen geen sprekende klokken en lachende raamkozijnen voor, en men krijgt geen schele hoofdpijn van het zien naar de decors. De acteurs weten wat de schrijver bedoelt, en zij sterven niet lang voor hun tijd aan de gevolgen van de inspanning, die zij zich hebben moeten getroosten om achter die bedoeling te komen. Ik weet wel dat het aan mij ligt — ik ben zeer ouderwetsch — ik ga niet mee met mijn tijd — ik volg den opzwaai van de dramatische kunst niet, of hoe men dat anders belijft te noemen —

alles toegegeven. Maar als ik dan geen goed stuk meer kan zien, dan zal ik mij er toe moeten bepalen om het te lezen. Ik behoef je maar een ding te zeggen Brand, en dat meen ik in vollen ernst. Leefden wij nog in de Middeleeuwen, dan zou de schrijver van dat stuk onmiddellijk zijn gevangen genomen, en zonder vorm van proces zijn opgesloten. En ik voor mij zou die straf nog heel zacht hebben gevonden. Willen wij dadelijk naar huis gaan of geef je de voorkeur aan een dancing?”

Brand keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, en zeide toen hoofdschuddend:

„Je gelaatsuitdrukking, beste Edward, roept op dit oogenblik veeleer gedachten wakker aan een kerkhof. Ik zou me in een dancing misplaatst achten. De portier zou ons er uitwerpen, geloof ik. Laten wij liever naar huis gaan. Ik wil wel eerlijk bekennen, dat ook mij het stuk wel wat vermoeid heeft.”

„En nu kwamen er nog twee bedrijven, mijn waarde! Tegen het slot zou je rijp zijn geweest voor een sanatorium. Maar laat ik billijk zijn — voor het tegenwoordige publiek zijn de tegenwoordige stukken heel goed. Hoe zegt de Franschman ook weer? Ieder land heeft de regeering die het verdient! Ik varieer — ieder publiek krijgt de stukken waar het om vraagt. Daar komt Henderson geloof ik met onzen wagen aanrijden, hij is zooals gewoonlijk weer een uur te vroeg, die brave kerel!”

„Misschien had hij een kritiek over het stuk gelezen!” merkte Brand droogjes op.

Op dat oogenblik schoof er volkomen geruischloos, een groote, blauwgelakte limousine voor het trottoir.

„Rijdt ons naar huis, Henderson!” zeide Raffles kortaf.

De reusachtige chauffeur, gekleed in een fraai, maar weinig opzichtig livrei, kwam even aan zijn pet, de beide vrienden stapten in, het portier zoog dicht, en de wagen reed weg, even stilletjes en onhoorbaar als hij gekomen was.

Raffles had zijn hoogen hoed afgezet, streek zich langzaam over het blanke voorhoofd, keek lusteloos naar buiten, onderdrukte een geeuw, en zeide:

„De lente zet prachtig in, Brand. Het zal hier over een paar dagen niet meer om uit te houden zijn. Ik houd van Londen in den winter, in den herfst, in het begin van de lente, maar over een week zal het afschuwelijk zijn!”

„Maar waarom nemen wij niet een paar weken vacantie!” riep Brand uit, die eensklaps visioenen kreeg van gemakkelijk zittende sport-

hemden, pic-nic's in het hooge gras langs de Theemsboorden, golfpartijen, zeiltochtjes, en een heel klein, tusschen de boomen verscholen landhuisje ergens aan een der Schotsche meren gelegen.

„Daar denk ik ook juist over!” antwoordde Raffles langzaam. „Die huizen, dat asphalt, die menschen, — het begint mij alles onuitsprekelijk tegen te staan. Wij zullen er morgen nog wel eens over spreken.”

„Ik zal het je helpen onthouden!” riep Brand opgewonden uit. „Ik weet een heel fijn plekje, niet ver van Edinburg, waar het verrukkelijk stil is, en waar wij kunnen uitblazen van de vermoeienissen van onzen strijd met die duivelsche Japanners!”

Daar Raffles hierop in het geheel niet antwoordde, zweeg ook Brand, en er werd zoo goed als niet meer gesproken, totdat de auto stil hield voor het kleine heerenhuis in Cromwell Road, waar Raffles sinds eenige maanden verblijf hield, en dat voor zijn doeleinden uitmuntend geschikt was met zijn grooten tuin achter het huis, en het onderaardsche laboratorium, hetwelk Raffles daaronder had weten aan te leggen.

Al het volgende geschiedde juist in den tijd, toen Raffles, Brand en Henderson druk bezig waren met het voltooien van een tunnel, die het huis moest verbinden met een ander, dat in de Victoria Street was gelegen.

De beide vrienden begaven zich zeer vroeg ter ruste, maar toen Brand zich in zijn slaapkamer had teruggetrokken, en meende dat Raffles de zijne ook al had opgezocht, hoorde hij beneden zich, in de bibliotheekkamer, de gedempte, klagende tonen van Raffles' viool.

Raffles speelde een droevige sonate van Chopin, vol geheimzinnige melancholie, en het was alsof het instrument snikte onder de aanraking van zijn vingers. Tien minuten later brak de melodie plotseling af, toen werd het stil, en een oogenblik daarna klonken Raffles' langzame schreden op de trap.

En Brand wist dat zijn vriend zich thans bevond in een toestand, die hem ontoegankelijk maakte voor troostwoorden. Hij moest nu alleen zijn.

Dat had de lezing van het dagboek bewerkstelligd....

Toen Brand den volgenden morgen vrij vroeg in de kleine eetkamer kwam die reeds vol hing met geuren uit den tuin, binnenstrooimende door de wijdgeopende ramen, zag hij naast zijn bord een opgevouwen nummer

van de Westminster Gazette liggen, waarin een vrij groot bericht met blauw potlood was omhaald. Daarnaast was met groote letters geschreven:

„Een uitmuntend plekje voor onze vacantie. Nog veel beter dan de Schotsche meren.”

Brand nam het blad langzaam op, staande naast de tafel en begon te lezen, terwijl de oude kamerbediende van Raffles, de grijze, gebogen Gaston het ontbijt binnenbracht op een groot dienblad.

Toen de jongeman het berichtje heelemaal uit had, stond hij een oogenblik stil, keek schijnbaar gedachtenloos in den tuin, waar alles bloeide en geurde, zuchtte diep, en mompelde in zichzelf:

„De hemel mag weten wat hij nu weder van zins is, Mauritius! Goede hemel, waarom niet liever de Noordpool?”

Hij keek nog even toe, hoe de oude Gaston zachtjes heen en weer liep, en toen heenging, en de deur achter zich dichttrok.

Hij stond nog naar buiten te staren, toen hij, boven den tuinmuur uit, den zwarten dophoed van Raffles zag bewegen, alsof die op een geheimzinnige wijze uit zichzelf over den rand van den muur voortbewoog.

Hij zag hoe Henderson naar de tuindeur snelde, ze opende, en hoe Raffles toen binnentrad met Soliman, zijn arabisch rijpaard aan den teugel. Henderson geleidde het prachtige dier naar den kleinen stal, pas gebouwd naast de garage, en Raffles kwam met lenige stappen op het huis toelopen, terwijl hij zijn rijhandschoenen uittrok. Hij was dus zeker heel wat vroeger op geweest dan Brand zelf, en de jongeman zag reeds aan de wijze waarop hij liep, dat zijn stemming sinds gisterenavond veel verbeterd was.

Raffles had hem nu ook gezien, knikte hem vroolijk toe, ging het huis binnen, en trad toen, nog in zijn rijcostuum, de kleine eetzaal binnen.

„Goeden morgen Brand! Ik heb mij wat verlaat in Hyde Park! Ik zie dat Gaston al heeft opgediend, en het is zonde, de eieren te laten koud worden! Men moet een ei altijd warm eten, vind ik. Je neemt het me niet kwalijk dat ik mij niet verkleed heb?”

„Wat een dwaze vraag, Edward! Sinds wanneer zijn wij zoo gesteld op de uiterlijke vormen?”

„Oho — veracht ze vooral niet!” viel Raffles hem in de rede. „De uiterlijke vormen zijn juist ongeveer het eenige, wat ons menschen nog van de dieren onderscheidt! Ik zie dat je

het berichtje, dat ik voor je achter liet, al gelezen hebt?"

„Dat deed ik, Edward! Het gaat over Mauritius. Ik kan echter met den besten wil niet inzien, wat dat verre eiland nu eigenlijk voor heeft boven mijn rustig hoekje...."

„In de buurt van Edinburg!" vulde Raffles den zin aan. „Dan heb je het zeker nog niet heel goed gelezen! Mag ik je verzoeken het nog eens te doen, en nu hardop, zoodat ik het ook nog eens hoor?"

Een zucht onderdrukkend nam Brand het blad op en begon te lezen:

Een onderneming op groote schaal, en voorzien van de moderne technische hulpmiddelen, is thans aan het werk op het eiland Mauritius, een Britsche bezitting in den Indischen Oceaan.

In de achttiende eeuw was dit eiland, hetwelk destijds nog „Ile de France" heette, een schuilplaats van Bretonsche zeeroovers, die in die wateren hun gevaarlijk maar winstgevend bedrijf uitoefenden. Het is een bekend feit, dat deze heeren hun buit meestal niet onmiddellijk van de hand konden doen. Aan boord waren de vergaarde schatten evenmin veilig, en daarom wisten zij vaak niets beters te doen, dan het geld en de juweelen te begraven op een plek, waar zij alleen maar den schat konden terugvinden. Doch soms werd de „eigenaar", door omstandigheden buiten zijn wil, bijvoorbeeld een onverwacht vroegtijdige ophanging of onthoofding, verhinderd op de geheime plek terug te komen.

Dit nu schijnt het geval te zijn geweest met den Chevalier de Nageon, die met zijn bende zeeroovers in de laatste twintig jaren der achttiende eeuw dit deel van den Indischen Oceaan onveilig maakte. Een hardnekkig gerucht deed de ronde, dat ergens op Mauritius een enorme schat begraven moest zijn. Honderd jaar lang ging dit verhaal van mond tot mond, totdat eindelijk in 1880 de eerste pogingen werden gedaan om den schat op te graven.

Kort daarop verluidde het dat de geheime kaart gevonden was, die de plek moest aangeven, waar de schatten begraven waren, en die door Ridder de Nageon eigenhandig geteekend was. Aanstonds werd er een Maatschappij gesticht, de Klondyke Compagnie geheeten. Die naam was misschien een beetje voorbarig, maar hij moest pakken, want de naam van

Klondyke was destijds op ieders lippen. De Klondyke Compagnie nam arbeiders aan en toog aan het werk. Men vond eenige gemetselde fundeeringen, en voorts nog eenige aanwijzingen, die tamelijk wel klopten met de kaart van Nageon. Maar verder klopte er niets, en de aandeelen van de Maatschappij daalden tot het nulpunt.

En zij bleven op die hoogte, of liever op die laagte, tot voor eenige maanden. Toen steeg hunne waarde eensklaps tot op het duizendtal! Men verkocht ze grif voor 350 pond sterling per stuk! Wat was er dan geschied? Ongeveer een jaar geleden was er door de Klondyke Compagnie een briefwisseling gevoerd met een Engelsche firma, die instrumenten in den handel brengt met behulp waarvan geconstateerd kan worden (dat verzekert althans die firma) of de aardbodem op een bepaalde plek metaal bevat. Men zal begrijpen dat dit juist het instrument was, hetwelk de Klondyke Compagnie noodig had.

Als gevolg van deze correspondentie ging een vertegenwoordiger van de bewuste firma met zulk een instrument naar Mauritius. Hij stelde een onderzoek in, en de resultaten daarvan leken hem zoo merkwaardig, dat zijn firma op zijn raad de zaak nu zelf ter hand heeft genomen, en de helft van de te maken winst voor zich heeft bedongen.

Het werk is thans weer in vollen gang! Men heeft tunnels gegraven die electrisch verlicht worden, maar het werk ondervindt groote moeilijkheden door het grondwater, dat zelfs tot een diepte van twaalf meter voortdurend pompen en draineeren noodzakelijk maakt. Maar ook met het water heeft men thans den strijd aangebonden en machines geplaatst om het te verwijderen. Men heeft tot op dit oogenblik reeds 12.000 pond sterling aan de onderneming ten koste gelegd — maar wat beteekent dat onnoozel bedrag, vergeleken met den schat ter waarde van 30 millioen pond sterling, die men daar hoopt te vinden?

Er wordt met de zaak duchtig den spot gedreven. Maar de ondernemers denken wellicht: Wie het laatst lacht, lacht het best.

Brand liet het blad zakken, zonder een woord te spreken, maar Raffles zeide, achterover leunend in zijn stoel, in den tuin starend, en met zijn mes spelend:

„Inderdaad — wie het laatst lacht, lacht het best, Brand!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

TOEBEREIDSELEN.

Brand schonk zich een kop thee in, besmeerde een plakje geroosterd brood, en had zijn spiegel-eieren reeds voor de helft genuttigd, toen hij eindelijk zeide:

„Is het je ernst, Edward, om daar heen te gaan?”

„Zonder twijfel! Er heerscht op Mauritius om dezen tijd van het jaar een verrukkelijk klimaat — misschien wel 'n beetje te warm, en het wil er ook wel eens stormen, en dan heel erg, maar dat nemen wij graag op den koop toe! Je weet toch hoop ik wat Mauritius is?”

„Een prullig eilandje, zoo groot als een behoorlijk tafelbord, ergens in den Indischen Oceaan!” mompelde Brand onverstaaanbaar. „De Schotsche meren zijn veel mooier!”

„Misschien — maar daar heeft men geen goud in den bodem gevonden!” zeide Raffles droogjes. „Dan zal ik je geheugen even opfrissen mijn waarde. Mauritius behoort tot de eilandengroep der Maskarenen. Toen het nog Fransch was, heette het Ile de France. De Franschen bezaten het eiland van 1715 tot 1810. Gedurende een der Napoleontische oorlogen veroverden wij het. Van dat jaar af is het natuurlijk Engelsch gebleven, want je weet misschien — wat de Britten eenmaal in hunne handen hebben — dat is er slechts met de grootste moeite weer uit te krijgen! Voor de Franschen het bezaten, was het eiland in het bezit van de Hollanders, en van hen is de naam Mauritius afkomstig. De juiste ligging is op twintig graden Zuiderbreedte en zeven en vijftig graden Westerlengte. Een wekelijksche stoomvaartdienst stelt het eiland in verbinding met Port Natal, op de Oostkust van Engelsch Zuid-Afrika. Naar je misschien weet, Brand, is ook dit gebied nog geen twintig jaren geleden... in andere handen geweest! De Boeren-oorlog echter heeft het in ons bezit gebracht — en ik behoor tot die Britten, die over dien strijd maar liefst zoo weinig mogelijk spreken. Hij vormt niet bepaald een schitterende bladzijde in onze geschiedenis. Ik ga verder. Mauritius heeft de gedaante van een aardappel, en is ongeveer vijf en vijftig kilometer breed en vijf en zestig kilometer lang.

Er zijn twee rivieren van eenige beteekenis.

De hoofdstad is Port Louis, op de westkust liggend, de kusten zijn steil, het binnenland is bergachtig, de grond in de dalen is tamelijk vruchtbaar, en levert tarwe, vruchten, en vooral suiker op. Het aantal bewoners bedraagt op dit oogenblik omstreeks vierhonderd duizend. Wil je nog meer weten?”

„Nee. Ik weet er al meer dan genoeg van. Ik weet dat het op een maand reizens ongeveer hier vandaan ligt, dat je vliegmaschine niet meer bestaat, dat je waarschijnlijk niet in der haast een nieuwe zult willen maken, en dat men mijn plekje bij Edinburg in veertien uren sporens kan bereiken.”

„Je bent merkwaardig vergeetachtig, Brand!” Ik zeide zooeven dat er bij Edinburg geen goud in den bodem zit — of het moet zijn in den vorm van steenkool.”

„Dus daarom wil je naar Mauritius?” riep Brand uit, woedend een gekookt ei den kop afslaande.

„Je denkt toch zeker niet, Brand, dat ik er heen wil om er een hoenderpark te stichten? Bedenk toch eens, wat een schitterende gelegenheid zich hier aanbiedt!”

„Het is maar wat men schitterend noemt!” riep Brand uit, en in één hap stak hij, louter uit kwaadheid, het gepelde ei in zijn mond, zoodat hij wel verplicht was te zwijgen, toen Raffles lachend opmerkte:

„Wij kunnen nu immers het nuttige aan het aangename verbinden! Mauritius is werkelijk heel mooi. En het is volstrekt geen menschen-eters-eiland meer. Te Port Louis vindt men zelfs een gymnasium! Er wonen heel veel blanken, de natuur is er zeer schoon, het klimaat onovertreffelijk, je kunt er zwemmen...”

„Het zal er wel van de haaien krioelen!”

„Je kunt er zwemmen op plekken, waar geen haaien zijn! Verder kun je er hengelen naar groote tonijnen, je kunt er jagen op aardvarkentjes en groote berghazen, je kunt...”

„Je kunt ook zien hoe de gevangenis daar van binnen is ingericht!” vulde Brand den zin aan. „Ik acht het een krankzinnige onderneming, het spijt mij dat ik het moet zeggen! De bewa-

king zal natuurlijk zoodanig zijn, dat er niet aan te denken valt, door te dringen tot de plek, waar zij thans aan het graven zijn. Waar is dat ergens?"

"Het staat in het bericht niet vermeld, maar natuurlijk zal men dat te Port Louis wel weten."

"Men zal ons niet eens op het eiland toelaten!"

"Mag ik vragen waarom niet? Het is Engelsch bezit, en zij zijn Engelschen! Wij zijn plezierreizigers, die Madagascar bezocht hebben, vandaar overwippen naar Réunion, en die Réunion bezoekt, die bezoekt natuurlijk ook Mauritius."

Brand bleef een oogenblik zwijgend door eten, en begon toen weer, hoofdschuddend:

"Het loopt verkeerd af! En het duurt ook veel te lang! De reis rondom Afrika, om de Kaap...."

"Je denkt toch niet, Brand, dat ik zulk een onmogelijken omweg zal maken?" riep Raffles uit. "Heb je dan onze duikboot vergeten, die op dit oogenblik niet ver van Bandar Bela op de Oostkust van Somaliland moet liggen? Wij behoeven dus niets anders te doen, dan een der booten te nemen, die op Oost-Indië varen, bijvoorbeeld van de Maatschappij Nederland, of anders een Engelsch schip te nemen dat ons naar Aden brengt. Daar kunnen wij natuurlijk dan een of andere groote motorboot charteren, die ons door den golf van Aden naar Bandar Bela brengt. Dat is een reis van nog geen twee dagen."

"En van Bandar Bela?"

"Wel, dan zullen wij rechtstreeks naar het Fransche Réunion varen! Over dien afstand zullen wij hoogstens zeven dagen doen. Op dat eilandje zullen wij onze duikboot gemakkelijk kunnen verbergen, wij zullen er een motorboot afhuren, en als toeristen zullen wij te Port Louis voet aan wal zetten. Hebben wij eenmaal den toestand verkend, dan moet een onzer de duikboot gaan halen, want het kon wel eens nodig zijn, dat wij die op Mauritius bij de hand hebben."

Weer bleef het eenigen tijd stil, en toen sprak Brand op een toon van berusting:

"Laat mij even dit ei opeten, en ik ga met je mee. Heb ik tijd om sigaretten te koopen?"

"Komaan, Brand — ik zie tot mijn genoegen dat je opgewektheid terugkeert! Eerlijk gezegd geloofde ik, dat mijn plannetje meer instemming bij je zou hebben gevonden. Ik zelf acht het een zeer welkome afleiding."

"O, aan afleiding zal waarschijnlijk geen gebrek zijn!" hernam Brand sarcastisch. "Wanneer denk je te vertrekken?"

"Wat denk je van overmorgen? Onze voorbereidselen kunnen niet veel tijd in beslag nemen dunkt mij. Wat kleederen en wapens — dat is de hoofdzaak. Alles wat er verder noodig mocht zijn, zullen wij daarginds wel kunnen koopen."

"Nemen we Henderson mee?"

"Stel je voor, dat wij hem bij zulk een onderneming zouden thuislaten. Natuurlijk gaat hij met ons mede, en je moet hem maar aanstonds inlichten. En nu zal ik in mijn werkkamer eens gaan zien welke boot voor ons doel het beste is."

Raffles was de kamer al uit, en Brand bleef alleen achter.

Hij was nog jong en hij had zich al vrij spoedig verzoend met het denkbeeld, het „lieve, stille plekje" in Schotland te zullen omruilen tegen Mauritius, waar het wellicht lief, maar heel zeker niet stil zou zijn, althans niet voor de drie mannen, die er met zulke gevaarlijke voornemens bezielde zouden heentrekken.

Het werd een reis, die zeker wel veertien dagen zou duren, tenminste als alles goed ging. De gevaren waren vele en Brand kon nog volstrekt niet zien, hoe Raffles het dacht aan te leggen, zich meester te maken van een deel van die zeerooversschat waarvan het bestaan zelfs nog volstrekt niet vast stond. In ieder geval was het ongehoorde bedrag, daarvan was Brand zeker, zeer sterk overdreven. Het leek hem volkomen ondenkbaar toe, dat een enkele zeeroover zulk een ontzaglijk bedrag zou weten bijeen te stelen.

Te trachten, Raffles tot andere gedachten te brengen, zou natuurlijk tijdverlies zijn, en zoo liet Brand de ontbijttafel dan ook spoedig in den steek en ging Henderson deelgenoot maken van Raffles' plannen.

De brave reus maakte een luchtsprong bij het vooruitzicht van den avontuurlijken tocht, die Raffles wilde ondernemen, en riep grijslachend uit:

"Dat is weer eens een verzetje, mijnheer Brand! Ik heb er allang naar verlangd. Het is zeker erg mooi op Mauritius?"

"Heel mooi, James — maar ik moet je waarschuwen, dat er alleen maar in de hoofdstad een bioscoop is!"

Slechts voor een oogenblik verduisterde het gelaat van Henderson, maar toen riep hij vrolijk uit:

"Dat halen wij later dan wel weer in, mijnheer Brand! Moet ik dadelijk aan het werk gaan voor de reis? Nemen wij een auto mee?"

"Beste James — dan zou je er de wielen af moeten nemen, en er van achteren een schroef

aan moeten maken, want de reis gaat van het begin tot het einde over water. Wij gaan naar de Oostkust van Afrika, niet ver van de uitmonding van de Golf van Aden, de Bruinvisch halen, en daarmee gaan wij verder."

"Ik hoop dat zij zich goed gehouden heeft, mijnheer Brand!" zeide de reus nadenkend. "Ze zullen onze boot toch zeker niet hebben kunnen vinden?"

"Dat is ondenkbaar, James! De streek daar-ginds is zoo goed als niet bewoond, en wie er wonen zijn onbeschaafde Somalies, brave lieden, die leven van vischvangst, en die zeker niet eens zouden begrijpen, wat zij ontdekten. Maar daarvoor bestaat geen kans, want de Bruinvisch is te goed verborgen."

"Hoe komen wij er, mijnheer Brand?"

"Van Aden af, denk ik James. Mylord wil daar een groote motorboot huren en dat is ook wel noodig, want wij zullen benzine moeten meenemen, olie, en natuurlijk ook levensmiddelen."

"Is het er warm, mijnheer Brand, daar op Mauritius, of moet ik voor pelsen en zoo meer zorgen?"

"Lieve Hemel neen, James!" riep Brand uit. "Het is er snikheet om dezen tijd van het jaar. Het is er trouwens altijd zeer warm. Eerder zouden wij een muskietengaas en een zwembroekje noodig hebben. En kom nu maar mede, dan zal ik je aanwijzen, wat er moet worden ingepakt!"

Raffles reisde vaak en ver, en in het huis van zulk een man gaat het pakken snel. De koffers stonden altijd klaar, iedereen wist wat er noodig zou zijn, en binnen een uur was dan ook het voornaamste reeds gedaan.

Brand had de voortreffelijke geweren ingepakt, van het repeetersysteem, waarmee men achter elkaar zeven kogels kon afschieten, zonder te moeten herladen, en die goed geschikt waren voor de jacht op grof wild. Men kon er zoowel gewone, als ontplofbare patronen mee afschieten.

Raffles had intusschen zijn reisgidsen geraadpleegd, en had reeds uitgevonden, dat er den volgenden dag een schip van de „British Indian Steam Navigation Company" van Londen naar Calcutta zou vertrekken. Het was de „Livingstone" een nieuw schip, uitmuntend ingericht, en dat dertig knopen per uur kon halen. Vroeger deed men vier en dertig dagen over de reis, maar de „Livingstone" had haar eersten overtocht twee maanden geleden in drie en twintig dagen gedaan! Men zou binnen twaalf dagen te Aden zijn, aan het Zuidelijke uiteinde van de Roode Zee.

Het eerste schip naar Nederlandsch Indië zou pas over vier dagen vertrekken, en hoewel de booten van de Maatschappij Nederland eveneens Aden aandoen, waren zij iets minder snel en Raffles had nu eenmaal haast. Hij had zich deze onderneming voorgenomen, en daarom wilde hij haar ook snel ten uitvoer brengen.

Men kon immers nooit weten, of dat bericht in de bladen, eenmaal wereldkundig gemaakt, niet ook nog andere begeerigen naar het eiland Mauritius zou trekken. In ieder geval moest daar rekening mee worden gehouden.

En zoo werd dan alles voor de reis in gereedheid gebracht, en vroeg in den morgen van den volgenden dag scheepten de drie mannen zich in aan boord van de Livingstone, een zeer fraai schip, dat in zijn slanke lijnen zijn snelheid verried. Niet zonder moeite hadden zij nog plaatsen weten te verkrijgen, want er was juist op dat tijdstip een levendige trek naar Engelsch Indië, niet alleen van fortuinzoekers, maar ook van rijke handelaars en kooplieden, die daar zaken te doen hadden. Verder bevond er zich een half regiment infanterie aan boord, bestemd omandere troepen af te lossen, die zouden repatriëren.

Raffles had gebruik gemaakt van zijn oude passen, ten name van Graaf Palmhurst en diens vriend Brunt, en onder die namen hadden zij ook hutten besproken. Henderson ging door voor een bediende, en kreeg een plaats in de tweede klasse, met verlof evenwel, zijn meester te mogen bedienen.

Van deze reis valt al heel weinig te vertellen. De memoires van Brand geven alleen den begin- en den einddatum er van aan, hetgeen wel het beste bewijs is, dat er zich onderweg absoluut niets voordeed, de moeite van het vermelden waard, of het moest dan zijn, dat de Livingstone vijf en een half uur korter over de route deed dan verwacht werd.

En zoo stapten dan de drie ondernemende mannen te Aden weder aan land, een van die havensteden, zooals Port Said, waar alle naties ter wereld elkander schijnen te ontmoeten. Naast inheemsche bevolking, bestaande uit Arabieren en Aziaten van allerlei slag, vond men er Russen, Polen, Spanjaarden, een groot aantal Engelschen natuurlijk, verder Duitschers en Franschen — kortom, er viel ternauwernood een land aan te wijzen, dat hier niet eenige van zijn zonen scheen te hebben achtergelaten. Er heerschte steeds een geweldige drukte, omdat er geen enkel schip is dat door de Roode zee vaart, zonder het aan te doen, en vooral aan de haven is het altijd een oorverdoovend lawaai

van schepen die gelost worden, piepende kranen, fluitende locomotieven, en inlandsche kooplieden, die vijgen, dadels, olijven en meloenen te koop aanbieden.

Maar op de drie reizigers maakte die drukte weinig indruk. Zij hadden ze al te vaak gezien en gehoord, op alle punten van den aardbol. Er was Raffles veel aan gelegen, zoo spoedig mogelijk weder zee te kiezen, en zich naar Bandar Bela te begeven, waar de Bruinvisch rustte in een goed verborgen inham van die grillig gevormde kust.

De drie mannen waren om tien uur aan land gegaan, en om twaalf uur had Raffles eindelijk een Arabier gevonden, een soort van reeder, die bereid was hem een zeewaardige motorboot te verhuren. De man had wel vreemd opgezien bij het hooren van de plaats van bestemming, maar een Arabier verdient graag geld, op welke wijze dan ook, en de overeenkomst was gesloten op een voor hem lang niet onvoordeelige wijze. Er zouden vier van zijn mannen meegaan, om de boot te besturen en voor de bediening te zorgen, en zij moesten het vaartuig weder terugbrengen.

Nog dienzelfden middag stak de boot in zee, met de drie mannen, de vier matrozen en de bagage en bijna drie dagen later, na Kaap Guardafui te hebben gerond, kregen de reizigers Bandar Bela in het gezicht. Het is maar een kleine plaats, waar, behalve de Italiaansche ambtenaren en een aantal buitenlandsche handelaars, die een ruilhandel drijven in ivoor, goudstof en vruchten, slechts Somalies wonen. De groote schepen, die langs de Oostkust van Afrika varen, met bestemming naar Zanzibar, doen het plaatsje zelf niet aan.

Het moet gezegd worden, dat de havenautoriteiten — een oude, drankzuchtige Italiaan, en een klerk, die zeker juist de schoolbanken

verlaten had — dan ook tamelijk vreemd opkeken bij het verschijnen van die motorboot, en de gelegenheid leek te gunstig om niet een weinig met hun gezag te pronken, zoodat er bijna moeilijkheden zouden zijn ontstaan, nadat de boot was gemeerd, als Raffles daar niet spoedig een einde aan had gemaakt door middel van een zeer eenvoudig gebaar: hij duwde de havenautoriteit, wat de oudste helft betreft, een bankbiljet van een pond in de hand, en vereerde de jongste met een paar shillingen.

Eensklaps waren alle bezwaren uit den weg geruimd, als bij tooverslag, waaruit men kan zien dat Bandar Bela inderdaad maar een zeer klein plaatsje is.

Er was ook een soort pasbureau, niet veel meer dan een paskwil, gevestigd in een drankhuis, en daar werden de zaken op een even afdoende als snelle wijze afgehandeld, en Raffles kreeg met zijn beide vrienden verlof, in geheel Italiaansch Somaliland te mogen jagen op alles wat hem voor het geweer kwam, van tetsvliegen af tot alligators toe.

Weliswaar dacht Raffles er geen seconde aan, van dit verlof gebruik te maken, maar hij dankte toch den welbespraakten Italiaan, die hem te woord had gestaan, en toen kon hij vertrekken.

En daar stonden de drie mannen nu, dicht bij den houten aanlegsteiger, op wat met eenigen goeden wil een aanlegkade genoemd kon worden, en waar het doordringend stonk naar drogende visch, rottende vruchten, en de inheemsche kaas, die misschien heel lekker is, maar haar aanwezigheid wel wat al te spoedig op verren afstand verraadt.

En met het bloote oog konden zij nog juist in de verte de motorboot zien, die, met haar rijkbefooidde bemanning, fullspeed weder naar Aden terugkeerde.

DERDE HOOFDSTUK.

NAAR MAURITIUS.

Men kan niet zeggen dat de drie mannen daar alleen waren als in een woestijn want er drongen al dozijnen leeglopende Somalies omhen heen, enkelen gekleed in lange broeken, en met ontbloot bovenlijf, anderen weer met korte buisjes, dat open hing op hun gebruinde borst, en een wijd, linnen kniebroekje, het hoofd

gedekt met een strooien punthoed. Die lieden hadden zeker reeds iets van de gewaande plannen der blanken gehoord, en kwamen hunne diensten aanbieden als kruiers.

Nu hadden de drie mannen niets meer bij zich dan twee platte koffers, en de langwerpige foudralen voor de geweren, benevens een houten

kistje met munitie, maar zijzelven begrepen niet al te goed, hoe dat alles moest vervoerd worden naar de plek, waar de duikboot zich bevond, totdat een inlander, die in het bezit bleek te zijn van een trekos en een soort van wagentje met schijfwielen, uitkomst bracht.

Raffles koos hem uit, de bagage werd opgeladen, waarbij Henderson het leeuwendeel van het werk verrichtte, ofschoon het daar snikheet was. Raffles zeide dat hij naar het zuiden wilde, en de Somali liet zijn tong klappen, en reed naar het zuiden. Vergissen kon hij zich onmogelijk, want in die richting voerde slechts een enkele weg, als men die naam mag geven aan een soort van pad van vastgestampte klei, dat tijdens het natte jaargetijde zeker wel volkomen onbegaanbaar zou zijn.

Nu en dan lichtte de Somali het hoofd op naar Raffles, en vroeg welke richting hij moest ingaan. Maar Raffles wees voortdurend rechtuit, en de kleine stoet ging weer verder, onder een geweldig gepiep van de kar — als een Somalikaar niet piept, dan deugt ze niet — het gesnuif van de trekos, en nu en dan de kreten van den drijver, die zijn rijdier aanzette. Het stof wolke hoog op van onder de wielen, de muskieten dansten in de zon, het was zeer warm, en het moet gezegd worden, dat Brand met een schrijnend heimwee dacht aan het lieve, stille plekje aan den oever van het meer in Schotland, waar hij zijn lente-vacantie had hopen door te brengen.

Het zweet droop hem bij straaltjes van het lichaam, toen men tamelijk laat in den middag eindelijk halt hield, op een teeken van Raffles, die de plek herkend had, vanwaar men langs een vrij goed begaanbaar pad, door de natuur gevormd, binnen tien minuten het punt kon bereiken, waar de duikboot verscholen lag. Men kon op dit punt duidelijk het eentonig geruis van de golven tegen de klippen hooren. Hoog in de lucht kringelden een paar lammergieren, maar dat was dan ook het eenige teeken van leven, dat men hier waarnam, en de Somali keek Raffles verwonderd aan, en verklaarde, in een mengelmoes van Engelsch en Italiaansch, dat hier geen wild te vinden zou zijn, dat de plek vrij ongezond was, door de uitwasemingen van het nabij gelegen moeras, en dat men hier in het geheel geen menschen zou aantreffen.

Raffles glimlachte maar eens, en zeide:

„Wij zullen hier kampeeren, vriend gids! Span je os maar uit — en als het dier niet te moeis, watikechter wel moet vreezen, keer dan maar aanstonds terug. Wij zullen je diensten niet meer noodig hebben.”

„Maar uwe bezittingen heer? Dat alles wat op

de wagen is?” riep de Somali verwonderd uit. „Hoe zult gij het verder krijgen?”

„Het behoeft voorloopig niet verder vriend,” antwoordde Raffles kortaf. „Wij blijven hier, ik ken de streek, meer naar het westen zullen wij overvloedig wild aantreffen.”

„Ja, op drie dagreizen hier vandaan!”

„Om het even, het zal geschieden zooals ik wensch!”

De Somali scheen te weten wat Europeanen waren, want hij zweeg onmiddellijk onderdanig, spande zijn os af, geleidde het dier in de schaduw van een hooge rots, waar het dadelijk aan het korte, droge gras begon te knabbelen, en strekte zich daar zelf uit, na een pijp voor den dag te hebben gehaald, gemaakt uit riet en een soort van dwergkalabas, uitgehold en daarna gedroogd en met een soort vernis bestreken.

Henderson had intusschen de bagage reeds van de kar geladen, en de drie mannen nuttigden nu hun maal, zeer primitief, want het bestond slechts uit scheepsbescuit, een paar plakken gedroogd hertenvleesch, een teug palmwijn, en wat vijgen. Maar het was voedzaam, en stilde volkomen hun honger.

Een paar uren verstreken, toen stond de Somali op, die onbewegelijk als een beeld had zitten rooken al dien tijd, klopte zijn pijp uit, stak haar in zijn vettigen pruik haar, zooals een vrouw het vroeger met haar hoedenpen deed, toen het gebruik van zulke voorwerpen nog zin had, en vroeg lakoniek:

„Teruggaan heer?”

„Teruggaan vriend!” antwoordde Raffles even kort. „Hier is je loon, en dit schenk ik je, omdat je ons vlug en goed hebt gebracht waar we wezen moesten.”

De Somali liet al zijn verblindend witte tanden zien, zijn zwarte oogen fonkelden, en terwijl hij zijn goed uitgerust trekdier weer aanspande, putte hij zich uit in dankbetuigingen, en beval zich aan in de voortdurende gunst van Raffles, dien hij „Het Oog des Hemels” noemde.

Daarna klopte hij den trekos vriendelijk op den witten, geplooiden nek, krauwde hem tusschen de scherpe horens, liet een schel geluid hooren, en toen keerde hij terug, maar nog lang nadat hij onzichtbaar was geworden, klonk het oorverscheurend gepiep van den ossenwagen tot de drie mannen door, die zwijgend hun houten pijpen rookten.

Pas toen het volkomen stil was, begon Raffles:

„Wij zullen spoedig op onze beurt heengaan vrienden, want ik wil het vallen van de duisternis niet afwachten. Dan beginnen zich de giftige dampen van het moeras te ontwikkelen, de mus-

kieten komen ons overvallen en hun beet kan gevaarlijk zijn. Zijn we voldoende uitgerust?"

„In Afrika ben je nooit uitgerust!" zeide Brand gemelijk. „Maar voor zoover het hier dan gaat — ja, ik gevoel mij weer sterk!"

„Vlug op weg dan! Over een uur zal het donker zijn. De hitte is zeer verminderd. Henderson, neem den kleinsten koffer, en draag het kistje ammunitie tusschen jou en mijnheer Brand in, en hij en ik zullen de groote koffer samen dragen en de wapens."

Het was een bezwaarlijke onderneming, want de vochtige warmte verlamde de krachten, en behalve wat zij in de handen droegen, moesten de drie mannen zich ook nog belasten met een paar bundels levensmiddelen en eetgerei.

Zij waren dan ook hartelijk blijde, toen zij na ongeveer twaalf minuten gaans ten slotte het uiteinde bereikten van een soort zeearm, ongeveer dertig meter breed, en die zich in een breeden bocht uitstrekt tot daar, waar de branding haar witten schuimstreep trok.

Over twee uren zou de vloed opkomen, en Raffles besloot dus, snel te handelen.

Slechts aan eene zijde bezat deze zeearm een vrijwel vlakken oever, bedekt met fijn geel zand, want aan de andere zijde verhief zich de rotswand bijna rechtstandig uit het water, en liet slechts hier en daar, nu het tij wisselde, een strookje strand vrij, in breedte wisselend van een tot twee meter.

Die rotswand liep echter niet onafgebroken door tot aan de monding van de kreek, maar was op verschillende plaatsen als het ware uitgehold door een reuzenvuist, zooals een kind aan het strand zijn eigengemaakte berg met zijn vuistje doorgraaft. Daar zag men het water dan ook binnenstroomen, en zich verliezen in de duisternis.

Niet het minste spoor van menschelijke wezens was hier te bespeuren. Dat was ook geen wonder want de grond was hier dor en steenachtig en er wilde niets anders groeien dan een soort varens en een grassoort, die veel op distels geleek. Om te visschen leek de plek ook ongunstig, want zelfs van hier kon men in de verte duidelijk den rand van spitse, verraderlijke klippen zien, die den inham schenen af te sluiten, en zich links en rechts daarvan ver uitstreckte.

De plek was wel bij uitstek goed gekozen, om er een kleine duikboot als de Bruinvisch te verbergen.

Geen Somali drong ooit tot hier door, evenmin als een jager. Wat zouden zij te zoeken

hebben in deze dorre woestijn waar de grauwe rotsen slechts hier en daar bedekt waren met wat groen?

Raffles had even zijn blikken in het rond laten waren, men rustte nog even, toen gaf hij een wenk, en de drie mannen legden het laatste einde af, vijftig meters ongeveer, die hen scheidden van een van de zoeeven genoemde openingen in de rotsmuur. Zij konden dien korten weg nog droogvoets afleggen, ofschoon het water bij elke stap die zij deden scheen te rijzen.

Ook in de grot, waar een flauwe schemering hing, konden zij een soort van natuurlijk trottoir volgen, bijna een meter breed, dat zich vrij ver boven het water verhief, en den rotswand volgde.

Geleidelijk ging de schemering over in duisternis, maar toch kon men de omgeving nog vrijwel onderscheiden, toen Raffles, die vooraan liep, een zachten kreet slaakte, en zeide:

„Hier is het! Wij zijn aangekomen, vrienden."

Het „trottoir" sprong hier plotseling een eind vooruit, en vormde een soort van terras, omstreeks een halven meter boven de oppervlakte van het water gelegen. Nauwelijks zichtbaar lag daar een grijze vorm, die zich voordeed als de rug van een walvisch.

Het dier leek daar rustig te sluimeren, slechts een zeer klein gedeelte vertoonend van zijn lichaam.

Het was de Bruinvisch, die daar op den bodem rustte, met volle tanks, en die zich ook niet bewoog, zelfs al zou het hol bij den hoogsten vloed geheel vol loopen, wat onmogelijk was.

Bij laag water stak de romp omstreeks een decimeter boven de golven uit — bij vloed was de geheele duikboot ondergedompeld.

Men moest zich dus haasten.

Raffles was de eerste die op het stalen dek sprong, en met behulp van het werktuig, dat Henderson hem toereikte, de waterdichte sluiting van het ronde uitgangsluik begon los te maken.

Toen draaide het luik om het scharnier, Raffles daalde een paar treden naar beneden, en toen werd behoedzaam de bagage door het luik omlaag gelaten.

Henderson en Brand volgden, en het luik werd weer gesloten.

En nu konden de drie mannen weinig anders doen dan wachten, tot het water nog wat gestegen zou zijn. Wel zouden zij reeds nu kunnen wegvaren, door het water geheel uit de reservoirs weg te pompen, maar Raffles wilde er zijn kostbare boot niet aan blootstellen, over den

steenachtigen bodem te schuren, en bovendien wilde hij zich eerst overtuigen, dat alle machine-riën nog in goede orde waren.

De dynamo's waren in ieder geval nog in zeer goeden staat, want het electrische licht brandde uitstekend. Er bleken nog voldoende benzineblikken aan boord te zijn, om althans tot de dichtstbijzijnde havenplaats te varen, waar men den voorraad kon aanvullen, de roest was gelukkig geweerd door het vet, hetwelk Henderon overvloedig had toegepast om de draaiende deelen der ingewikkelde machine te beschermen, de verduurzaamde levensmiddelen schenen weinig geleden te hebben, en alleen het water in de drinkwatertank was tot de laatste druppel verdamppt. Maar daar was natuurlijk op gerekend, want Henderson droeg om den hals een lederen watervat, hetwelk tien liters bevatte, ruimschoots voldoende om de volgende havenplaats te halen.

Slechts hier en daar behoefde men wat te herstellen, maar over het algemeen had de duikboot zich voortreffelijk gehouden in haar afzondering.

Een uur later liet Raffles het water wegvloeiën uit de tanks, de boot rees, het sterke zoeklicht wierp zijn schijnsel over het groene water in het rotshol, en toen voer de Bruinvisch langzaam en statig naar buiten, waar de schemering reeds gevallen was, die binnen een kwartier zou overgaan in volkomen duisternis.

Wij zouden ook van deze tocht gaarne iets verhalen — maar wij achten ons daar niet toe in staat, want ook ditmaal gebeurde er niets, tenzij men de ontmoeting met een paar groote vrachtschepen tot de opzienbarende gebeurtenissen wil rekenen. Men nam water en benzine in te Illig, en vandaar voer Raffles verder, en stak den Indischen Oceaan over een groot gedeelte van haar breedte over.

Zeven dagen na het vertrek uit Bandar Bela kwam het eiland Mauritius in het gezicht. Raffles naderde het van het noorden, en hij

dacht er natuurlijk geen oogenblik aan, in de haven van Port Louis het anker uit te werpen. Met recht zou de politie in de hoofdstad hem lastige vragen kunnen stellen, die zijn geheele plan in duigen zouden kunnen doen vallen. Hij voer dus — het was omstreeks vier uur in den middag — in een wijde boog om het eiland heen, liet Port Louis links liggen, in de letterlijke beteekenis van het woord, en voer nog een paar mijlen verder, op omstreeks een mijl van de grillige kust en met het dek geen twee centimeters boven water, zoodat de duikboot volmaakt onzichtbaar was, en naderde toen voorzichtig het land, teneinde een plek te zoeken, waar hij de duikboot voor anker zou kunnen doen gaan, zonder dat iemand het opmerkte.

Ook hier was de kust bijna overal steil, en bij stormweer moest het uiterst gevaarlijk zijn, het eiland te naderen.

Maar voor Raffles was dit juist een gunstige omstandigheid, want die kust zou hem allicht de gelegenheid verschaffen, haar ongemerkt te naderen, waar juist ieder schip veel eerder de ruime en goede haven van de hoofdstad zou opzoeken.

Door de kleine periscoop bleef Raffles nauwkeurig de kust in het oog houden, terwijl de boot zeer langzaam verder voer, door Brand bestuurd, totdat Raffles plotseling een kreet slaakte, en uitriep:

„Daar, daar zie ik een nauwe spleet — geef mij het stuur over, Brand, en haal de periscoop in. Wij moeten een weinig rijzen, en dat acht ik thans ongevaarlijk, want dit woeste gedeelte van het eiland is volkomen onbewoond.”

De boot rees ongeveer een decimeter, de lenzen kwamen boven water, en Raffles kon dus duidelijk zijn richting waarnemen. Hij liet de Bruinvisch een grooten boog beschrijven, en hield nu recht aan op de kust, die hier loodrecht ter hoogte van minstens zestig meters uit het smaragdgroene water oprees.

VIERDE HOOFDSTUK.

EEN DRAMATISCH BEGIN.

In het eerst zag Brand in het geheel niets wat op een doorgang leek, en hij meende reeds dat Raffles zich vergist moest hebben, toen hij een soort scheur ontwaarde, die zich bijna van

de golven tot aan den top van de rotsen uitstrekte, steeds smaller wordende, als een reusachtig gotisch kerkraam.

Die spleet kon echter nauwelijks drie meter

breed zijn aan haar basis, en het zou dus heel wat stuurmanskunst vereischen, de duik-boot, zonder dat zij zou stooten, daar binnen te krijgen.

Gelukkig was het keurend tij, er stond weinig stroom, en Raffles boegseerde de duikboot handig en zeer langzaam varende de nauwe spleet binnen.

Zij bleek zich zeer ver in het lichaam van de rots voort te zetten, over een lengte van meer dan honderd meter.

En plotseling hield zij op.

Het was dus wel werkelijk een soort van scheur in het rotsgesteente, misschien duizenden eeuwen geleden ontstaan, als gevolg van een of andere vulkanische uitbarsting.

Het was natuurlijk buitengesloten, dat ooit een schip, al was het maar de kleinste visscherprauw, in deze doodlopende spleet een toevlucht zou zoeken zelfs al zou het mogelijk zijn, met een zeilprauw ongestraft hier binnen te varen.

Het was dus een uitnemende schuilplaats — alleen vroeg Brand zich af, hoe het vraagstuk van de landing zou worden opgelost!

Want toen Raffles het schip zoover had laten rijzen, dat het luik geopend kon worden, zag de jongeman in de groeiende duisternis nergens iets dat op een strand geleeke. Vlak naast de wanden van de Bruinvisch rezen de wanden van de rotspleet kaarsrecht op, en voor de boeg sloten zij zich aaneen in een vorm, die zelf veel weg had van een voorsteven.

En Brand vond het een vrij gevaarlijke positie — want het was natuurlijk volkomen onmogelijk, in deze nauwe spleet te draaien, zoodat de duikboot over een lengte van honderd meter achteruit terug zou moeten varen, wat in zekere gevallen zeer gevaarlijk zou kunnen zijn. De bronzen schroeven zouden de zijwanden kunnen raken en verpletterd worden.

Hij keek omhoog — maar de rots wanden waren glad, bijna loodrecht, zooals gezegd, en het ware zelfmoord, te willen pogen, daarlangs naar boven te klauteren.

Raffles zelf had dit alles met een oogopslag gezien, en zeide nu rustig:

„Er is nog maar een mogelijkheid, Brand. Wat niet voor ons uit is, niet achter ons, niet boven ons — dat is misschien onder ons! Wij zullen het in elk geval aanstonds onderzoeken. Henderson, sluit het luik, wij gaan zakken.”

Het ronde luik was in een oogwenk hermetisch gesloten, de watertanks liepen langzaam vol, de Bruinvisch daalde, Brand ontstak de sterke schijnwerpers, en het heldergroene water werd

voldoende verlicht om op een dertigtal meters te kunnen zien.

En terwijl zij heel langzaam zakten, langs de wanden van de spleet, die onder water wel van zilver schenen te zijn, slaakten de drie mannen bijna tegelijkertijd een kreet van vreugde en opwinding — vlak voor hen, juist voor de boeg van het vaartuig gaapte een zeer groote opening, bijna zuiver rond, en omstreeks acht meter in doorsnede!

De spleet liep dus onder water wel degelijk verder, en men kon althans een poging wagen, om in die opening door te dringen, en zoo een uitweg te zoeken.

Raffles bracht het evenwicht tot stand, toen de boot zich juist in het midden van die opening bevond, de schroeven begonnen traag te draaien, en heel langzaam, heel voorzichtig gleed de Bruinvisch binnen, in dien koker, die een flauwe bocht scheen te beschrijven.

Tevens scheen hij een weinig te rijzen, en onverhoeds ging hij over in een soort van watervlakte, waarvan de omvang niet zoo spoedig te bepalen viel.

Raffles bracht de duikboot tot stilstand, en liet haar toen zeer voorzichtig rijzen. Het was immers mogelijk dat het dek aanstonds zou stuiten tegen een rotswand.

Maar de boot stuitte nergens — en eensklaps riep Raffles uit:

„Een meer! Wij kunnen niet hooger — dat bewijst natuurlijk dat wij aan de oppervlakte zijn. Brand open het luik!”

Brand ging een paar treden het stalen laddertje op, dat naar buiten voerde, en opende snel en handig het luik.

Hij stak het hoofd door de opening en slaakte een kreet van verwondering.

Inderdaad bevond de duikboot zich thans ongeveer in het midden van een meer — en het was wel een heel wonderlijk meer! Het was bijna zuiver cirkelrond, en zeker niet meer dan veertig meter in doorsnede.”

Boven zijn hoofd zag Brand de sterren fonkelen. En het was nog niet zoo donker, of Brand kon zeer duidelijk rondom het meer steil opstijgende wanden zien.

En nu begreep hij het!

„Een vulkaan! Een uitgedoofde krater!” riep hij opgewonden naar beneden.

„Iets dergelijks vermoedde ik reeds!” zeide Raffles bedaard. „Wij zijn blijkbaar heengevaren door wat vroeger de natuurlijke loozingsweg was van de lava. Het zeewater schijnt zich in de loop der eeuwen ten slotte een weg te hebben gebaad tot de kokende lava, binnen in den berg,

er heeft een ontzettende worsteling plaats gehad tusschen vuur en water, en daardoor wordt ook die eigenaardig gevormde scheur in den rotswand verklaard. Het water heeft het natuurlijk, zooals steeds, op den duur gewonnen, de vulkaan doofde, de lava die niet kon wegvloeien stonde, en het zeewater drong zoover door, tot de spiegel hier, volgens de wet van de communiceerende vaten even hoog stond als de oppervlakte van de zee. Nu, de natuur is ons wel gunstig gezind geweest, vrienden! Een betere en een veiliger schuilplaats hadden wij nauwelijks kunnen wenschen. Er is natuurlijk geen sprake van, dat ooit iemand lust zou gevoelen, naar deze verlaten krater af te dalen."

"Het lijkt mij een aardig zwembad, mylord!" zeide Henderson, die nieuwsgierig zijn hoofd door het luik had gestoken en rondgezien.

"Dat mag zoo zijn James, maar dan toch een zeer moeilijk te bereiken zwembad! Er is hoe genaamd geen strand, en eigenlijk weet ik nog niet goed, hoe wij het zullen aanleggen, langs de kraterwanden naar boven te klauteren. Wij zullen echter eens zien, of er ergens een plek is, waar wij de beklimming kunnen beproeven."

Hij bracht de boot zeer langzaam weder in beweging, en nu gleed de Bruinvisch, waarvan het dek ongeveer een decimeter boven het water uitstak, behoedzaam langs de oevers van dit zonderlinge kratermeer.

En het bleek al spoedig, dat het niet zoo gemakkelijk zou zijn, hier voet aan land te zetten.

Hier en daar bevond zich een zeer smal strand, als men dien naam tenminste mag geven aan een smalle strook, nog geen meter breed, rotsachtig en glibberig. En als er dan zulk een soort van strand was, dan rees juist op die plek, de kraterwand zoo steil op, dat er aan een beklimming niet te denken viel.

Maar tenslotte vond Raffles toch een punt, dat tamelijk wel bruikbaar scheen te zijn. De binnenwand van den krater daalde ook hier niet steil in het water af, maar vormde eerst, bijna een halven meter boven den spiegel, een soort van terras, ruim een meter breed, en minstens tien meter lang. En juist daar ter plaatse was de helling van den rotswand veel minder steil dan overal elders. Het bleef altijd nog een moeilijke onderneming, maar goed geoefende mannen konden hier toch zonder gevaar naar boven klimmen, en later, als het moest, ook afdalen.

Onmiddellijk besloot Raffles hier zijn poging te wagen. Hij liet de duikboot zoover zakken, tot alleen het luik boven water uitstak, toen

klauterden de mannen op het rotsterras, het luik werd van buiten gesloten, en de duikboot werd zoodanig met staaltrossen aan de rots vastgemaakt, dat zij, indien de vloed zich ook hier deed gelden, wat wel waarschijnlijk was, met het water zou kunnen rijzen en dalen. Het schip lag hier volkomen veilig, want van een branding was hier niet het minste te bespeuren, het water was glad als olie, en geen rimpeltje vertoonde zich aan de oppervlakte.

Ontlast van het gewicht van de drie mannen was de duikboot natuurlijk nog een weinig gerezen, maar er was toch niet meer van te zien dan het bovendeel van den ronden ingangstoren, omstreeks een halven meter in doorsnede, grijs geschilderd, en van bovenaf zeker volkomen onzichtbaar.

De drie mannen hadden niets anders medegenomen dan hun wapens, en een stevigen linnen schoudertasch, waarin eenige levensmiddelen. Op hun heup droegen zij hun waterflesschen, en dat was alles. Raffles had geld genoeg bij zich en wat zij nog noodig zouden hebben, dat konden zij zich gemakkelijk in Port Louis aanschaffen.

En toen begon de beklimming.

De maan was zooeven opgekomen, en zond haar stralen schuin in het binnenste van den uitgedoofden krater.

En het was wel een geheimzinnig, bijna schrikwekkend schouwspel, die grillig gevormde pieken en zuilen, waarmede de binnenwand van den krater bezet was, en die lange schaduwen van zich wierpen. Het water leek inktzwart, de rotswanden waren volkomen naakt, van een loodgrijze kleur, en er heerschte een drukkende stilte. Men zou hier wanen op een heel onbewoond eiland te zijn.

Zich vasthoudend aan de uitstekende rots punten klommen de drie mannen naar boven, langs een soort van kronkelend pad, door de natuur gevormd, en waarvan de bochten zich geleidelijk naar boven slingerden, zoodat de beklimming niet al te moeilijk viel.

Na twintig minuten ongeveer stonden zij aan het begin van een soort nauwe doorgang, die zij volgden, en die langzaam weder bleek te dalen.

Door die bochtige spleet voortgaande, over een lengte van een dertigtal meters, stonden zij eensklaps aan de buitenzijde van den krater.

Het boeek een tamelijk lage berg te zijn, bijna zuiver kegelvormig, als een Afrikaansch mierennest, en met niet al te steile hellingen.

De drie mannen lieten een oogenblik hun blikken verbaasd om zich heen waren, en het

duurde niet lang of de scherpe oogen van Raffles hadden in de verte eenige lichtjes ontwaard.

„Wat is dat daarginds?” vroeg Brand, onwillekeurig zacht sprekend.

„Dat moet Rosehill zijn,” gaf Raffles ten antwoord, „een klein plaatsje, aan een riviertje gelegen — op een eiland als dit kan men alle zaken met verkleinwoorden noemen — en op nauwelijks twee uren gaans van Port Louis. Wij zullen eerst daar heen gaan, en daar zullen wij wel een of ander voertuig kunnen krijgen, dat ons naar de hoofdstad brengt. Het is nu pas acht uur, en wij zullen eerst nog wat eten, want daaraan hebben wij eigenlijk wel wat te weinig aandacht gewijd.”

De drie mannen namen plaats op een rotsblok, de knapzakken werden onderzocht, en spoedig haptten hunne gezonde, sterke tanden in de harde scheepsbesluit, belegd met wat pekelfleesch, dat zij in blikken hadden meegevoerd.

Het was een tamelijk schrale maaltijd met klaar water besproeid, maar hij verkwikte de mannen toch ruimschoots, en reeds na een kwartier stonden zij weder op, en begonnen voorzichtig de helling af te dalen.

En voorzichtigheid was hier wel geboden, want overal lagen losse rotsblokken, die bij de minste aanraking met luid geraas naar omlaag rolden.

Het was duidelijk, dat dit gedeelte van het eiland geheel onbewoond was. Het behoorde tot de onvruchtbaarste gedeelten, en zeker zou er geen grassprietje willen groeien op die barrerots, nog gedeeltelijk door de overvloeiende lava bedekt.

Wel moest het een verschrikkelijk schouwspel zijn geweest, toen hier, misschien wel duizenden eeuwen geleden, de strijd volstreden werd tusschen vuur en water.

Raffles en zijn metgezellen hadden spoedig den voet van de helling bereikt, en nu liepen zij voort door kort gras, droog en hard, dan door zand, weder over een laag gestolde lava, weer over een soort weiland, met dezelfde droge stoppels, en na een uur loopens ongeveer begonnen zich de eerste teekenen te vertoonen van de aanwezigheid van menschen.

Zij zagen een laag, geteerd hekje, dat een akker bleek af te sluiten, volgden het over een afstand van honderden meters, kregen een boerderij in het oog, met een rieten dak en houten wanden, hoorden wat runderen loeien, een hofhond aanslaan, gingen snel verder, omdat zij thans volstrekt niet op een ontmoeting gesteld

waren, en om bijna half tien traden zij eindelijk Rosehill binnen. Het is nauwelijks een dorp, met lage huisjes, meerendeels opgetrokken uit bamboe of riet, soms ook uit planken, maar in alle gevallen bestreken met een laag witkalk, en voorzien van een breede waranda, en alles was hier reeds in diepe rust verzonken.

Maar Raffles wilde nu eenmaal nog dienselfden avond de hoofdstad bereiken, en zoo klopte hij, aan den rivieroever, een der bewoners op, die zeker wel booten zou willen verhuren, want zijn huisje lag vlak bij het water en aan een kleinen steiger waren tien of twaalf prauwen en bovendien een klein motorbootje gemeerd. Het ding zag er zoo in het maanlicht tamelijk wrak uit, maar op Mauritius heeft men nu eenmaal nog niet veel keus.

De schuitenvoerder scheen een hazenslaap te hebben, want er ging al heel spoedig een vensterluik open en het gelaat van een inboorling werd zichtbaar. Hij keek een weinig ontdaan naar de drie blanken, maar Raffles legde hem uit, dat zij verdwaalde jagers waren, en aanstonds naar Port Louis wilden worden teruggebracht.

De man keek hen argwanend aan, scheen zijn luik alweer te willen sluiten, zonder zelfs een woord te hebben gezegd, bedacht zich toen weder, en vroeg lakoniek en in vrij goed Engelsch:

„Hoeveel wilt u betalen?”

„Twee pond sterling, als je ons met het motorbootje dat daar ligt, even wilt wegbrengen!”

De man maakte een snelle berekening.

Van Rosehill naar de hoofdstad was nauwelijks een half uur varen, en als het ding het maar uithield, dan was het vorstelijk betaald.

Bijwijze van toestemmend antwoord drukte hij een strooien hoed van Europeesch model op zijn gitzwarte haren, bukte zich, en stapte uit het raam naar buiten, met een blik benzine in de hand.

Enkele oogenblikken later waren de vier mannen aan boord van het motorbootje.

Het was maar een haveloos sloepje, dat ten hoogste zes personen kon bevatten, en het gewicht van Henderson veroorzaakte, dat het water bijna tot aan de boorden stond. Maar het was volkomen windstil, en als men zich maar niet bewoog, dan zou er geen gevaar voor zinken bestaan, tenzij het water sneller ging binnenstroomen dan het op dit oogenblik deed.

Het motortje kuchte als een verkouden oude juffrouw, die in een kerk de preek niet wil storen, en nu en dan sloeg er eens een cylinder over, wat met veel geproest en gehijg gepaard

ging, maar men voer dan toch, geleidelijk gleden de akkers, de kleine witte huisjes, de bosschen aan beide oevers van de rivier voorbij, en een half uur later legde het motorsloepje aan bij den eersten den besten steiger van Port Louis.

„Het is hoog tijd,” bromde Henderson. „Het aamborstige oudje zou het zeker geen vijf minuten langer hebben uitgehouden.”

De inboorling kreeg zijn twee pond, de drie mannen wachtten tot hij zich weer had ingescheept en terugvoer, en nu pufte het motortje opgewekt.

„Dat komt,” zei Henderson filosofisch, omdat het ding mij nu kwijt is! Is dat daarginds een hotel mylord?”

De reus wees naar een nog helder verlicht gebouw, dat aan een kade stond, vijftig meter verderop, en waaruit de klanken van een gramfoon of van een draaiorgel schenen te komen.

„Het ziet er meer uit als een danshuis!” gaf Raffles ten antwoord. „Maar wij zullen het in ieder geval eens gaan onderzoeken. Het is nu zaak, drie goede bedden te vinden, want wij hebben rust noodig.”

De drie mannen spoedden zich van het steigertje, langs de goedbestrate kade naar het verlichte huis, dat boven de deur een uithangbord droeg, waarop een groot, verguld anker was geschilderd.

Zij waren er geen vijf meters meer van af, toen de voordeur openging, en twee mannen en een vrouw naar buiten traden. Een van die mannen was naar het scheen verre van nuchter, en de andere man zoowel als de vrouw spraken hem op gedempten toon toornig toe, terwijl hij wat voor zich heen lalde, en een paar danspassen scheen te willen maken.

Hun gezichten waren op dat oogenblik duidelijk zichtbaar in het licht, dat uit de gang naar buiten straalde.

En nauwelijks had Brand een van de mannen gezien of hij slaakte een kreet van verrassing, die onmiddellijk de anderen het hoofd deed opheffen en in hun richting zien.

Reeds de volgende seconde had Brand alle reden, om zich dien kreet bitter te beklagen.

Een oogenblik stonden de vrouw en de beide mannen het drielik onbewegelijk aan te staren.

Ook de gezichten van Raffles en zijn vrienden moesten vrij duidelijk te zien zijn in het licht van de groote lantaren boven de deur van het

danshuis, en een electrische straatlantaarn, dicht bij het water geplaatst.

Toen haalde de beschonken kerel, zonder dat er een enkel woord gesproken werd, met een onhandigen ruk zijn revolver uit zijn achterzak, en schoot op Raffles.

Als hij niet dronken was geweest, zouden op dat oogenblik de avonturen van den Grooten Onbekende zeer waarschijnlijk voor goed een einde hebben genomen. De kogel ging Raffles rakelings langs het hoofd, en tot een tweede schot kreeg de dronkaard geen gelegenheid, want reeds was Henderson bij hem, met een sprong als van een tijger, en met vreeselijke kracht daalde zijn ijzerharde vuist neer op het hoofd van den man, die zonder een kreet te slaken ineens zakke.

De andere man en de vrouw zagen blijkbaar wel in, dat de partijen nu wat al te ongelijk stonden, en het volgende oogenblik waren zij in de duisternis van een smal steegje uit het oog verdwenen.

Brand en Raffles keken elkander een oogenblik ernstig aan, en toen zeide de eerste zachtjes:

„Dat is mijn vervloekte schuld geweest! Maar ik kon dien kreet niet terughouden, toen ik in dien dronken schurk Mike Flannagan herkende, een der luitenants van de Bende van het Kwade Oog, die wij slechts weinige maanden geleden in New-York bestreden hebben!”

„En de vrouw was zijn vriendin Irma Hope!” zeide Raffles kortaf. „Nu, het is misschien maar beter, dat wij nu weten waar wij aan toe zijn! Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen dat die schavuiten naar Mauritius zijn gekomen met hetzelfde doel als wij — en er zullen er misschien nog heel wat meer zijn dan deze drie! Maar daar hoor ik schreden — het schot is natuurlijk gehoord — snel mede, want het zou een treurig begin zijn, als wij nu dadelijk reeds met de politie te doen kregen.”

En zoo haastig zij konden snelden de drie mannen weg van die plek, die hun beiden noodlottig was geworden, gingen een donker zijstraatje in, kwamen later weer uit op een vrij helder verlicht plein, en nog geen kwartier later kregen zij vrij goede kamers in het voornaamste hotel van de stad, en wierpen zich vermoeid op hunne bedden, om in den slaap herstel te zoeken van hun uitputtende reis.

VIJFDE HOOFDSTUK.

OP ZOEK NAAR DEN SCHAT.

De drie mannen sliepen bijna negen uren aan een stuk, en werden volkomen uitgerust en verkwikt wakker. Hun kamers, naast elkaar gelegen, zagen alle uit op het marktplein, waar het reeds een druk gewoel was van blanken en inlanders. Het scheen marktdag te zijn, want er stond een groot aantal tentjes, met schuine daken, uit palmladeren vervaardigd in stee van linnen, en daar werd gedroogde visch, daar werden bananen, palmpitten, olijven, een soort sinaasappelen, groenten, aardnoten, en nog heel veel andere zaken verkocht, ook runderen, kleine varkens, bijna geheel zwart, lammeren, en enkele paarden. Op een omgekeerde kist stond een kwakzalver, die wel wat uit den toon viel, want het was klaarblijkelijk een Londenaar, die in een zonderling taaltje, een mengsel van Engelsch en Polynesisch likdoornpleisters trachtte te slijten aan een troepje zeer verbaasde inlanders, die met de handen op den rug om hem heen stonden.

Het weder was verrukkelijk, en de diepblauwe hemel, zonder een enkel wolkje, voorspelde een prachtigen dag.

Het hotel was gelukkig drie badkuipen rijk, de drie mannen konden zich dus behoorlijk verfrischen, en zij troffen elkander weder in de ontbijtzaal van het hotel, dat twee verdiepingen telde, een merkwaardigheid in die streken, en dat uit steen was opgetrokken, wat een tweede bijzonderheid was.

Maar het was eveneens met witkalk bestreken, en het had ook de onvermijdelijke waranda, met den breeden, de zonnestralen-werenden luifel. Er bleken vrij wat reizigers te zijn, tot groot genoegen van den waard, een spraakzamen Ier, die handenwrijvend op Raffles toekwam, en vroeg of hij goed geslapen had.

Raffles beaamde dit, en vroeg op zijn beurt naar wat hem thans het naast aan het hart lag — den stand der werkzaamheden van de Klondyke Compagnie. Hij sprak onverschillig en kleepte zijn vraag zoo onschuldig mogelijk in.

De hotelhouder antwoordde dat men nog steeds hard aan het werk was, maar nog hoege-naamd geen resultaten had weten te verkrijgen. De ondernemers schenen er echter het beste van te hopen.

Raffles vroeg nog wat verder, en bracht er den man als het ware onmerkbaar toe, zelf de plaats te noemen, waar men thans in den bodem groef.

Die plaats bleek niet ver verwijderd te zijn van hetzelfde Rosehill, hetwelk Raffles en zijn vrienden reeds bezocht hadden, maar meer naar de kust toe, temidden van een woeste omgeving, rotsachtig hier, moerassig op een andere plek en aan die nabijheid van moerassen moest dan ook die lastige overvloed van water worden toegeschreven, die ondanks alle pogingen nu en dan de gegraven gangen onder water zette, en zelfs het leven van de inlandsche arbeiders enkele keeren in groot gevaar had gebracht.

Bij die gelegenheid hadden zij maar juist op het laatste oogenblik het veege lijf kunnen redden.

De hotelhouder zelf scheen het grootste belang te stellen in deze zaak, en wist heel wat bijzonderheden, die hij zonder eenige terughouding aan Raffles mededeelde — zooals hij zoo verigens reeds aan al zijn gasten had medegedeeld.

Op de plek waar men nu groef, had men inderdaad fundamenteen ontdekt, die een eeuw geleden misschien hadden behoord bij een huis, dat waarschijnlijk door een aardstorting onder een zeer dikke laag puin en rotsblokken was bedolven.

Men had nu die fundamenteen gedeeltelijk vrijgelegd, en daartoe een laag van niet minder dan acht meter dikte moeten afgraven — een zeer moeilijk en ook een gevaarlijk werk met het oog op het grondwater en de nog steeds hier en daar in beweging verkeerende aardlagen.

Die fundamenteen moesten hebben behoord tot een zeer uitgestreken kelder, en nu was men juist van plan, hier en daar onder den bodem van dien kelder, die nog lang niet geheel was blootgelegd, te gaan graven.

Wat de man met zijn „wichelroede” betreft, de vertegenwoordiger van de Engelsche instrumentenfirma — een paar malen waren zijn aanwijzingen falikant uitgekomen, en er scheen op dit oogenblik eenige wrijving te bestaan tusschen hem en de beide directeurs van de Klondyke Compagnie, die op dit oogenblik

hier waren, en op het terrein van de ontgravingen overnachtten. Zij schenen tamelijk wantrouwig te zijn, en losten elkander voortdurend af, zoodat er althans een van de directeuren altijd op het werk was, bij dag en nacht.

„Hoeveel arbeiders zijn er bij dat karweitje betrokken?” vroeg Raffles den spraakzamen hotelhouder.

„Op het oogenblik niet meer dan twintig.”

„Allemaal inlanders zeker?”

„Allen, op den werkbaas en den opzichter na.”

„Zouden zij zelven aan de aanwezigheid van die schat gelooven?”

„Stellig! Daar zweren zij bij! Zij zeggen dat zij het van hun vaders, en dat die het weer van hun vaders hebben gehoord — maar zij zijn alleen maar niet heel zeker van de plek. Wat mij betreft — ik mag lijden, dat zij nog jaren blijven graven, graaf!” voegde de brave man er met een knipoogje aan toe. „Het brengt hier heel wat bezoekers, van Madagascar, en zelfs van het vaste land!”

„En zijn dat louter plezierreizigers? Zou daar niet vrij veel gespuis onder loopen?”

De Ier krabde zich eens achter het oor, en antwoordde toen:

„Dat zou ik niet graag durven tegenspreken graaf — maar bij mij komen die niet, dat kan ik u wel zeggen! Dit is een eerste klasse zaak, zooals u zelf wel ziet, en schorriemorrie laat ik hier niet toe!”

„Dat is heel verstandig!” hernam Raffles droogjes. „Voor ik het vergeet — ik meen daareven gehoord te hebben, dat er gisteravond hier in de stad een schietpartij heeft plaats gehad — zijn er nadere bijzonderheden van bekend?”

„Welke van de zeven bedoelt u, graaf?” vroeg de Ier met een grijnslachje. „Er wordt hier nog wel eens meer van de revolver gebruik gemaakt, meer dan de overheid lief is, en juist vannacht schijnt er op zeven verschillende punten gebakkeleid te zijn.”

Brand, die het geheele gesprek zwijgend en aandachtig gevolgd had, haalde verlicht adem.

Want nu was het al heel onwaarschijnlijk, dat de politie zich in het bijzonder zou bemoeien met het geval voor het danshuis. Flanagan zou wel zoo verstandig zijn, over de ontmoeting te zwijgen — verondersteld al dat hij in staat zou zijn om zijn mond te openen, en Irma Hope zou zich ook nog wel eens bedenken, alvorens de politie te waarschuwen, dat Raffles hier was. Wel bestond er een ander gevaar — en dat was, dat zij misschien de

politie schriftelijk en anoniem, van haar ontdekking op de hoogte had gebracht!

En met een schok van schrik kwam Brand plotseling tot het besef, dat in dat geval de positie van Raffles tamelijk hachelijk zou zijn!

Mauritius is zeer klein, met een goede auto kan men het in een uur tijds van zuid naar noord en van oost naar west doorkruisen — en Mauritius is bovendien Engelsch!

En hij besloot zoodra de babbelse Ier zijn rug had omgedraaid, Raffles van zijn vrees in kennis te stellen.

Maar toen de drie mannen in een stil hoekje aan hun ontbijt zaten en Brand fluisterend had geopenbaard wat hem bezwaarde, zeide Raffles:

„Natuurlijk heb ik ook al aan die mogelijkheid gedacht. Het caronje kan zeer goed, zonder zichzelf bloot te stellen, de politie hebben doen weten, dat zij mij hier heeft gezien. Het is een noodlottige omstandigheid, dat zij mij daarginds in New-York heeft gezien zooals ik ben — en ik heb er nu spijt van dat ik mijn gelaat niet een weinig veranderd heb voor deze gelegenheid. Het is dom van mij — want op een dergelijke ontmoeting had ik toch moeten rekenen! Het helpt echter niet of wij daar thans over klagen. Het eenige wat ons te doen staat, is te trachten, de gevolgen van mijn onvoorzichtigheid te neutraliseeren.”

„Maar de politie zal toch niet zoo ezelachtig zijn, mylord, zich iets aan te trekken van een anoniem briefje?” zeide Henderson, ongerust en verontwaardigd.

„In dit geval misschien toch wel, James!” antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. „Want Mauritius is op dit tijdstip een zeer belangrijk eiland, dat juist lieden zooals ik moet aantrekken. Er is echter een lichtpunt — de politie zal haar handen wel vol hebben met andere dingen, en acht moeten geven op het gespuis, dat hier voet aan wal heeft gezet, terwijl er blijkbaar nog iederen dag verdachte personen komen opdagen, die het natuurlijk voorzien hebben op den schat van Chevallier de Nageon!”

„In ieder geval zal zij wel beginnen met de hotels af te zoeken!” hernam Brand ongerust.

„Wij hebben uitstekende passen, Brand! En de politie kan zoo maar niet zonder meer tot een arrestatie overgaan. Ik wil echter liever die kans niet loopen en daarom zullen wij zoo spoedig mogelijk inslaan wat wij behoeven en naar Rosehill trekken, om daar eerst de kat uit den boom te kijken! Wij hebben ons uitgegeven voor jagers — en jagers verplaatsen zich natuurlijk veel!”

Er werd onder het ontbijt niet veel meer ge-

spraken, want een zekere onrust had zich meester gemaakt van Brand en van Henderson. Raffles evenwel scheen zich volkomen op zijn gemak te gevoelen, en at met smaak van de gestoomde eendeneieren, de maiskoek en de heerlijke broodjes, met honing gebakken, die hem waren voorgezet.

Brand drong echter zoo nadrukkelijk aan op spoed, dat ook Raffles zich wat haastte en dadelijk na het ontbijt gingen de drie mannen het marktplein op, bezochten een warenhuis, dat tamelijk goed voorzien was van alles wat een reiziger kan behoeven, als hij een blanke is, en kochten wat zij noodig meenden te zullen hebben. Zij vulden hun munitievoorraad aan, sloegen wat verduurzaamde levensmiddelen in, maar niet al te veel, daar zij overal voor geld wel zouden kunnen inslaan wat zij noodig hadden, en toen zij daarmee gereed waren, huurden zij van den hotelhouder een flinke sloep met aanhangmotor, welke soort vaartuigen op Mauritius veel gebruikt worden, op de overigens weinig talrijke rivieren, scheepten zich in, en vertrokken weder in zuidelijke richting, zonder dat zich ook maar een enkele politie-agent vertoond had.

En pas toen de sloep met een goed vaartje over het blauwe rivierwater schoot, keerde de opgeruimdheid van Brand terug, en kon hij genieten van de schoonheden der natuur, die hier in zulk een overdadigen rijkdom ontbloeden.

Hier en daar naderde het woud de rivieroever, om dan plotseling weer weg te wijken, en ruimte te laten voor welige akkers, waar graan en tabak verbouwd werden.

In den aanvang zag men nog eenige optrekjes van Engels chezakenlieden, die hier hun vrije tijd gingen doorbrengen, hengelden en luierden, maar verderop zag men alleen nog maar de hutten der inlanders, afgewisseld met grootere huizen.

Het liep reeds tegen twaalf uur, toen de sloep weder voorbij dezelfde plek gleed, waar de drie mannen den dag te voren van den inboorling het motorbootje hadden gehuurd. Henderson wierp er een grimmigen blik op, toen zij er langs voeren, en wijdde toen weer zijn aandacht aan de omgeving. De kleine, witgekalkte huizen stonden in Rosehill bijna alle dicht bij de rivier, en sommige hadden terrassen, uitgebouwd boven het water en rustende op palen van bamboe.

Langzaam gleed de sloep verder en eindelijk deed Raffles haast stilhouden onder de afhanginge bladeren van een mangoboom. Het was hier stil, en de hitte was drukkend. Slechts heel

in de verte zag men eenige inlanders, in gebukte houding, die blijkbaar bezig waren hunne kleine akkers te bewerken.

Raffles had zich de plek, waar thans naar de schat gegraven werd, tamelijk duidelijk doen beschrijven, en hij wist, dat hij er niet ver meer af kon zijn.

Toch besloot hij, de ergste hitte te laten voorbijtrekken, en dan pas op onderzoek uit te gaan.

De drie mannen gingen aan land, en strekten zich uit in de schaduw van den mangoboom, die zijn reusachtig bladerendek over hen uitspreidde.

En zoo drukkend was de hitte, zoo stil was het hier, dat zij zeker ingeslapen zouden zijn, wanneer niet het geplas van riemen hun aandacht had getrokken.

Als bij afspraak hieven zij allen het hoofd een weinig op en keken uit over het rimpellooze water van de rivier.

Op een afstand van ongeveer honderd meter naderde een drietal sloepen, of beter gezegd inlandsche prauwen, ieder door vijf of zes koppen bemand. In de voorste prauw, neergehurkt heel voor in de boot, zat een vrouw, die blijkbaar den weg wees. Haar stem was duidelijk te hooren, ofschoon niemand kon verstaan wat zij zeide. Zij zwaaide met de armen en wees naar een punt aan de overzijde, daar, waar de heuvels weder oprezen, en de akkers plaats maakten voor onvruchtbaar, dor gesteente.

„Irma Hope!” fluisterden Brand en Henderson bijna tegelijkertijd. „Wat komen zij hier doen?”

„Mij dunkt dat dit nogal duidelijk is, Brand,” gaf Raffles ten antwoord. „Zij komen hier hetzelfde doen als wij! Nu, de zaak zal zeker niet zulk een kalm verloop hebben, als ik gehoopt, en ook wel verwacht had. Vijftien of zestien mannen, en denkelijk allen goedgebwapend! Het kan er gaan spannen!”

„Als zij onze motorboot maar niet in het oog krijgen!” fluisterde Brand ongerust. „Dan zou het er leelijk uitzien!”

„Zij is gelukkig goed verborgen onder de overhangende takken, Brand!” stelde Raffles hem gerust. „Wat mij veeleer bezig houdt is de vraag, wat die schavuiten hier eigenlijk komen zoeken. Voor zoover ik weet was er nog in het geheel geen goud gevonden, en zij zullen zich toch wel niet in het hoofd hebben gesteld, de exploitatie ter hand te nemen, zonder dat hun dit belet werd.”

Brand dacht even na en antwoordde toen: „Misschein zijn zij wel op het punt, de schat te ontdekken, of hebben zij er misschien juist dezer dagen een klein gedeelte van gevonden,

en wellicht kan een der arbeiders, hopen op een goede belooning, dit verraden hebben aan Madame Hope en haren vriend Mike Flannagan!"

"Zaliger gedachtenisse, mijnheer Brand, hoop ik!" vulde Henderson den zin aan. Ik heb hem gisteren goed geraakt en ik zie hem er ook niet bij!"

En nu zwegen de drie mannen eenigen tijd, want de prauwen naderden steeds meer, tegelijkertijd de rivier schuin overstekend, en gelukkig scheen de motorboot volkomen voor hun blikken verborgen te zijn.

De mannen in de prauwen waren allen Europeanen, op een na. Dat was een inlander, zeer donker van huidskleur, en dat scheen een bevestiging te zijn van het vermoeden, hetwelk zooveel door Brand was geuit.

Dat de man als gids zou moeten optreden, was althans niet zeer waarschijnlijk. Iedereen op het kleine eiland zou thans wel de plek weten aan te wijzen, waar naar het goud en de juweelen gegraven werd.

En de drie mannen zelf waren zoo goed verborgen door het hooge gras rondom den boom, dat zij alle bewegingen van den tegenstander konden volgen — want zij zouden dien naam wel moeten geven aan de lieden daarginds, die blijkbaar niet met de beste bedoelingen bezielde waren.

Zij schenen althans zooveel mogelijk haast te maken, en daarbij hun best te doen, hun aanwezigheid niet te verraden.

Spoedig hadden zij de overzijde bereikt, en voeren een soort van kreek binnen, door struikgewas afgesloten, waaronder de prauwen heengleden als onder een baldakijn.

Het duurde niet lang, of zij waren van de rivier af onzichtbaar geworden.

Raffles wachtte nog enkele minuten en zeide toen vastbesloten:

"Wij moeten hen aanstonds volgen! Ik zal nooit toelaten, dat die schurken mij het gras voor de voeten zouden wegmaaien, misschien ten koste van stroomen bloed. Het schijnen mij bandieten toe van de ergste soort, die zeker geen oogenblik zullen aarzelen, ter bereiking van hun doel hun wapens te gebruiken."

"Maar zij zullen iemand ter bewaking van die

prauwen hebben achtergelaten!" zeide Brand ongerust.

"Dan zullen wij wat verder aanleggen, en zien hoe de zaken staan!" zeide Raffles. "Wij kunnen hier onmogelijk werkeloos achterblijven en de bandieten hunnen gang laten gaan. Vooruit — voor wij hen uit het oog zouden verliezen."

De drie mannen scheepten zich zoo snel mogelijk in, maar ditmaal maakten zij geen gebruik van de motor, daar deze stellig gehoord zou worden aan de overzijde, maar brachten hun sloep voorzichtig aan de overzijde met behulp van de boothaak, die zij bijwijze van vaarboom gebruikten, want het water was hier zeer ondiep.

Raffles stuurde de sloep en bracht haar aan den oever op een punt, dat een vijftigtal passen verwijderd was van den ingang van de smalle kreek, die zelf nauwelijks eenige meters breed was.

Hier bevestigden zij haar aan het begin van een smal zijstroompje, dat verderop leek dood te loopen.

De plek was uitstekend geschikt om een kleine sloep als deze gedurende korte tijd verborgen te houden.

Henderson trok er wat struiken overheen, stak de bougie van den motor in zijn zak, zoodat hij onbruikbaar was gemaakt, daarop greep het drietal de geweren en begon voorzichtig naar de kreek te sluipen, op alles voorbereid, en zorgdragend van daarginds niet gezien te worden.

Dat viel trouwens niet zoo moeilijk, want allerwege verhieven zich manshooge rotsblokken, en het onderscheid tusschen dezen oever en de groenende boorden aan de overzijde was verrassend.

Hier groeide slechts op weinige plekken wat stekelig struikgewas en dat was alles.

Eindelijk bereikten zij den steilen oever van de smalle kreek, wierpen zich voorover, en toen zij het hoofd over den rand staken zagen zij beneden onmiddellijk de drie prauwen achter elkaar liggen, door een enkelen man bewaakt. Het was de eenige inlander dien zij bij den troep gezien hadden.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE SCHATKAMER VAN RIDDER DE NAGEON.

Raffles nam den toestand snel op. De kreek was nog geen veertig meter diep en slechts aan den anderen kant waren de oevers laag genoeg om er voet aan land te kunnen zetten. In die richting waren de bandieten zeker ook verdwenen.

En Raffles bleek juist gezien te hebben, want een kort oogenblik daarna zagen de avonturiers de geheele troep te voorschijn komen, op den top van een lagen heuvel, dien zij aanstonds aan den anderen kant zouden afdalen.

„Nu ben ik er zeker van — zij begeven zich naar de plek waar gegraven wordt!” zeide Raffles zacht. „Wij behoeven hen dus slechts op veiligen afstand te volgen, want alles zou verloren zijn, als zij ons nu in het oog kregen. Wij zouden het niet kunnen volhouden tegen zestien of zeventien goedbewapende schavuiten — om van de vrouw te zwijgen! Zij zouden ons hier op dit rotsachtig terrein kunnen omsingelen, en de uitslag van den strijd zou niet twijfelachtig zijn.”

Raffles en zijn metgezellen trokken een weinig terug, wachtten nog even, tot de troep daarginds aan den anderen kant van den heuvel weer verdwenen was, liepen behoedzaam om de kreek heen en sloegen dezelfde richting in.

Zoo liepen zij bijna een uur voort, en Raffles schatte dat zij nauwelijks drie kilometers van de kust verwijderd waren, toen hij plotseling bemerkte dat zij het doel naderden.

Want heel in de verte, overgebracht door den zeewind, klonk het gerucht van een puffende machine en boven een heuvelkam uit steeg een witte rookpluim. Dat was dus zeker de plek waar nu naar de schat gegraven werd en de machine die daar werkte, kon niet anders zijn dan het werktuig, hetwelk de pomp bediende, die het water wegzoog uit de gangen.

„Die pomp schijnt dag en nacht door te moeten werken!” zeide Raffles, wijzend op den witten rookpluim in de verte. „Ik houd het voor een gevaarlijke onderneming daarginds en ik begin te twifelen aan den goeden uitslag.”

De drie mannen rustten even uit op dezelfde plek, in de schaduw van een ontzaglijk lavablok, en gingen toen weer verder, even behoedzaam

als tot dusverre, want zij gevoelden weinig lust, onverhoeds te staan tegenover de bandieten, die zeker niet zouden aarzelen, hen onmiddellijk te dooden, als zij hen herkenden.

Het was reeds laat in den middag, toen Raffles en de zijnen tenslotte halt hielden op een punt, bij uitstek goed geschikt als uitkijkpost.

Het was een hooge heuvelrug, met gras en struikgewas begroeid, behoorende tot een reeks van lage bergen, die een kleinen dalkom omsloten.

Die kom was naar eene zijde open, althans waren daar de heuvels veel lager, en over hun kam heen kon men de diepblauwe zee zien, die zich uitstreckte naar de eindeloze verte.

En in die kom heerschte een bedrijvigheid als in een bijenkorf.

Het leek wel wat op een kleine fabriek.

Er stonden vier, vijf kleine huisjes van bamboe en riet, en in een daarvan was de stoommachine opgesteld, die de pomp deed werken. Haar eentonig gegrom was op dien korten afstand duidelijk waar te nemen.

Het was een locomobiel, op vier breede wielen, en uit den langen pijp, die door een groot gat in het rieten dakje stak, blies onophoudelijk een witte rookpluim naar den hemel. Een ander huisje scheen te dienen als gebouwtje voor de teekenaars, want een van die heeren zat in zijn hemdsmouwen, met losgeknoopten boord voor het smalle deurtje, met een teekenbord op de knieën, waarop een schets met punaises was vastgestoken, die hij aandachtig scheen te beschouwen.

Een derde huisje was waarschijnlijk een opslagplaats van levensmiddelen, want er stonden enkele kisten voor de deur en ook blikken met vleesch of groenten, ten halve door een lap van zeildoek overdekt, die nu en dan werd natgemaakt.

In het midden van de kleine vallei gaapte een soort van mergelgroeve, en inlandsche arbeiders, slechts met een smalle heupdoek bekleed, sloegen daar met houweelen op de harde rots, zoodat de vonken er af stoven, en het zweet hun tappelings langs het donkerbruine gelaat stroomde. Die groeve strekte zich uit over een

lengte van bijna dertig meters, en een breedte van zeven tot tien meters. En heel aan het einde, ter diepte van zeker acht of negen meter, ongeveer juist onder de plek, waar Raffles en zijn vrienden zich bevonden, was iets te zien, hetwelk inderdaad geleek op het fundament van een kelder. Het zag er uit als gemetselde muren, die elkander kruisten, en hier vooral werd met een woedende haast gewerkt, alsof het heil van die lieden er van afhing, dat het goud zoo spoedig mogelijk werd ontdekt.

Het was hier ook, dat de pomp, in den vorm van een geweldig dikke reuzenslang, in de aarde verdween, en een eind verder werd het opgezogen water in een armdikke straal geloosd in een smal riviértje, weinig meer dan een sloot, dat moeite genoeg had om het te verzwelgen.

Dat stroompje verloor zich tusschen de heuvels, en moest een eind verder zeker een kleinen waterval vormen, want duidelijk was het heldere geplas daarvan verneembaar boven het eentonig geraas van de stoommachine uit.

De openingen van duistere gangen gaapten hier en daar tusschen de blootgelegde fundamenten, en onophoudelijk stroomde daar water uit. Hier en daar stonden de arbeiders er tot de knieën in.

Een blanke opzichter scheen het werk te leiden en schreeuwde korte bevelen zwaaiend met zijn langen stok.

Bij een der hutjes stonden drie blanken, in een smetteloos wit tropenpak, blijkbaar in een druk gesprek met elkander verdiept, en keken onophoudelijk naar de arbeiders, die zwoegden alsof zij met zweepen werden voort gegeeseld, zooals in de tijden van den Pyramidenbouw, toen ieder jaar honderdduizend slaven omkwamen door de geleden ontberingen, door de vermoeidheid, maar vooral door de lederen zweepen der opzichters.

Dit alles konden Raffles en Brand zeer duidelijk waarnemen van de plek waar zij zich toen bevonden.

Er scheen daar omlaag een koortsachtige bedrijvigheid te heerschen, en Raffles vroeg zich af, of er wellicht reeds goud gevonden was, en de ondernemers werkelijk het doel naderden.

Dit ware niet onmogelijk, en zou bevestigd worden door de komst van dien inlander bij de bandieten.

Van die lieden zag hij geen spoor.

En toch begreep Raffles, dat zij in de buurt moesten zijn.

Misschien loerden zij op dit oogenblik wel evenals hijzelf op een andere plek naar beneden, naar die kuil vol koortsachtige bedrijvigheid,

waar menselijke mieren in de aarde wroetten, terwijl het water dreigend onder hunne voeten kolkte en de wanden beefden onder zijnen druk.

Toen Raffles een oogenblik had toegezien, zeide hij zachtjes:

„Ik kan mij niet begrijpen dat die ingenieurs zoo onvoorzichtig zijn, alles op die eene pomp te laten aankomen! Wanneer die machine maar een kwartier zou stilstaan, zou alles onder water loopen en het werk van vele maanden zou ongedaan zijn gemaakt.”

„Ik denk dat het al moeilijk genoeg geweest is, die eene locomobiel hier te krijgen!” merkte Brand op. „Waar zouden de bandieten zich ophouden?”

„Vermoedelijk aan de overzijde van dit ravijn! Zij kunnen ons echter onmogelijk zien, waar zij zich ook zouden bevinden.”

„Waarom zouden zij geen aanval ondernemen?”

„Dat zullen zij overdag wel niet wagen! Hun aanval moet met een enkelen slag gelukken, of zij zouden de geheele gewapende macht van Port Louis op het lijf krijgen! De duisternis is dus veel beter geschikt om de onderneming te wagen. Dan is er nog iets. Het heeft voor hen volstrekt geen doel, iets te ondernemen, voor zij volkomen zeker zijn, dat er inderdaad goud gevonden is. Zij bezitten de plannen niet, zij zijn geen ingenieurs, en zij zouden dat heele ravijn moeten opblazen, met veel kans dat het een meer werd, alvorens zij ook maar een gram goud vonden.”

„En wij Edward?”

„Wij zullen ons laten leiden door dezelfde overwegingen, Brand. Het is doelloos, thans te willen optreden tegen vier of vijf gewapende blanken, en een dertigtal arbeiders, die in elk geval ieder een vlijmscherp mes, of een houweel hebben.

„Ik denk dat hier met zachte middelen moet worden opgetreden, tenminste wanneer de bandieten ons niet voor zijn. Een paar bedwelmende sigaretten zullen hier waarschijnlijk wonderen doen. Zijn de blanken eenmaal buiten gevecht gesteld, dan zullen die inboorlingen ons zeker niet veel last veroorzaken. Maar alvorens iets te ondernemen, wil ik er zeker van zijn, dat ik mij geen vruchteloze moeite geef.”

Als een antwoord op dat gezegde klonk er plotseling beneden in het dal een luid geschreeuw en eensklaps begonnen eenige arbeiders als krankzinnigen te dansen, terwijl zij met hunne houweelen zwaaiden.

„Wat mankeert hun? Zijn zij eensklaps gek

geworden, mylord?" zeide Henderson verwonderd."

„Dat schijnt zoo, James — en daaruit leid ik af dat zij inderdaad iets hebben gevonden!"

Op dat oogenblik kwam er een inboorling als het ware uit de ingewanden der aarde te voorschijn, bijna naakt, het gelaat bebloed, misschien door vallend gesteente en die in zijn uitgestrekte armen een klein kistje omhoog hield en in die houding bleef voortklauteren, met zijn voeten steun zoekend op de naakte rots, en telkens wat omlaag glijdend en zijn knieën schavend.

Op het geschreeuw waren onmiddellijk de blanken komen toelopen, en een der heeren in het smettelooze wit nam het kistje van hem aan, er werd opgewonden geschreeuwd, en toen verdwenen de blanken met het kistje in een der bamboehutten, terwijl de arbeiders voor een oogenblik bijeen stonden, om het geval te bespreken.

Op dat tijdstip zonk de zon juist weg achter de heuveltoppen. Binnen een half uur zou de duisternis gevallen zijn.

Er verstreek bijna een kwartier, en toen kwamen de blanken weder te voorschijn, thans zonder het kistje, waarvan zij zeker den inhoud hadden doorzocht.

Een hunner wenkte de arbeiders naar zich toe, en hield blijkbaar een korte toespraak, want de arbeiders juichten, verspreidden zich, en gingen hunne houweelen wegbrengen in een der bamboehutten. Vervolgens kregen zij ieder een glas brandewijn, om het heugelijke feit te vieren.

Want er kon nu natuurlijk niet meer aan getwijfeld worden — daar beneden, diep onder in den grond, was dan toch eindelijk iets gevonden, hetwelk onweerlegbaar bewees, dat men de plek gevonden had, waar de Chevallier de Nageon meer dan een eeuw geleden zijn buit begraven had.

Voor dien dag scheen men den arbeid niet verder te willen voortzetten, nu het doel bereikt was. Want de arbeiders haalden hunne pijpjes uit hun kroezig haar te voorschijn, strekten zich uit op den harden grond, en begonnen vreedzaam te rooken, of wel zij vermaakten zich met een soort van dobbelspel, waarbij luid schreeuwen en gesticuleeren de hoofdzaak scheen te zijn.

Weer anderen kookten rijst in aarden potten, deden daar gedroogde visch in, en maakten alles gereed voor den maaltijd.

Intusschen was de opzichter langs een ladder van bamboe diep in de werkgroef afgedaald, bleef eenigen tijd weg en kwam toen zeker met goed nieuws weer boven, want de heeren in het wit begonnen opnieuw druk met elkander

te praten en opgewonden te gesticuleeren.

De drie mannen daarboven hadden dit alles zwijgend gadegeslagen, en nu begon Brand op zachten toon:

„Het is mij niet zeer duidelijk, Edward, hoe je ooit zonder gewelddaden in het bezit wil komen van dat goud, of van een gedeelte ervan. Je praatte van bedwelmende sigaretten — dat was toch zeker maar een grap?"

„Waarde Brand, bij zulke ernstige aangelegenheden maak ik nooit grapjes! Het was mij volkomen ernst. Ik heb van die sigaretten bij mij, en ik zie niet in, waarom ik mij niet zou kunnen voordoen als een sportman, een jager, een toerist, wat je maar wilt, en van die sigaretten zou ronddeelen. Zij zullen toch zeker niet zoo dwaas zijn, zich te weer te stellen tegen een enkelen bezoeker? En slapen zij eenmaal den slaap der rechtvaardigen, — dan is de rest kinderspel.

„Maar er zijn bijna dertig werklieden!"

„Ik geloof niet, Brand, dat die allen op het werk overnachten. De meesten zullen wel naar hun haardsteden terugkeeren, als het werk is afgelopen. Zie maar, daar maken er zich reeds heel wat gereed om heen te gaan. Ik denk dat zij in Rosehill wonen, dat nauwelijks een uur gaans hier vandaan ligt."

Raffles bleek goed te hebben gezien.

Want twintig of meer arbeiders hadden hun heupdoeken opnieuw omgewikkeld, hun werktuigen weggeruimd, en vertrokken nu in groepjes.

Er bleven er zeker niet meer dan zeven of acht achter, die blijkbaar in opdracht hadden, er voor te waken, dat de gegraven gangen niet zouden instorten, en de pomp behoorlijk bleef werken.

En nu bleek het dat vier van die mannen bewapend waren met moderne geweren.

Er bestond dus wel degelijk zooiets als een wachtdienst en Brand begon de zaak zeer duister in te zien.

„Het gaat niet — je zult zien dat er niets van terecht komt," zeide hij op zachten toon, en hoofdschuddend tot Raffles.

„Als het vannacht niet gelukt, Brand — dan zullen wij rustig afwachten tot een betere gelegenheid! Dan zullen wij wachten, tot het goud naar boven is gebracht en vervoerd zal worden. Misschien is de kans dan nog wel grooter, om onzen slag te slaan, dan hier, onder het oog van de bandieten."

„Misschien zullen zij er wel evenzoo over denken!"

„Het is mogelijk — maar daar is niets aan te doen, en wij moeten het afwachten. Beginnen zij te schieten — dan zal ik er natuurlijk niet

voor terugdeinzen om hen met gelijke munt te betalen."

"En wat doen wij, in afwachting?"

"Niets, Brand! Wij zullen in elk geval wachten tot de duisternis gedaald is."

"Zouden die blanken hier blijven?"

"Daaraan behoef je niet te twifelen! Zij zullen wel zoo verstandig zijn, de schat niet alleen door die gewapende inlanders te doen bewaren! En als ik hen was geweest, dan zou ik zoo verstandig zijn geweest, dien lieden geen vuurwapen in handen te geven. Ik weet bij ondervinding, dat het goud van menschen dieren kan maken — verscheurende dieren! En nu zullen wij hier wat rusten, want het is hier een uitstekend plekje!"

De duisternis begon langzaam te vallen. Toch kon men daar beneden nog zeer goed alle dingen onderscheiden. De vier blanken hadden zich teruggetrokken in een van de hutten, die, waar zich het kistje bevond, dat een deel van de schatten bevatte, en schenen zich ook gereed te maken, na dien zwaren, laatsten dag van een moeilijken strijd tegen het water en de rotsen, zich spoedig ter ruste te begeven.

Wat Raffles en zijn vrienden betreft, zij durfden natuurlijk geen vuur ontsteken, en vergeenoegden er zich mede, wat te nuttigen van de meegenomen beschuit en verduurzaamd vleesch.

En Raffles moest het zichzelf wel bekennen, dat hij zich ditmaal het wellicht wat al te gemakkelijk had voorgesteld. Want van een snelle overrompeling kon hier geen sprake zijn, en hij dacht er geen oogenblik aan, ook maar een druppel bloed te vergieten van die onschuldige inlandsche arbeiders.

Het moest met list gedaan worden, en daartoe was de tijd blijkbaar nog niet aangebroken.

Maar hij nam zich toch voor, tenminste wanneer de bandieten vannacht niet handelend optraden, morgenochtend zich naar beneden te begeven, en zich voor te doen als een verdwaalde jager. Waren eenmaal de blanken buiten staat gesteld om zich te verroeren, dan zou het zeker niet veel moeite kosten, de arbeiders in bedwang te houden, ook zonder dat er geweld werd gepleegd.

Want dan zouden zij zeker hunne geweren weder hebben afgeleverd, en Raffles zou wel kans zien, deze wapens bijtijds buiten hun bereik te brengen.

Eigenlijk was die ontdekking van het goud wel wat ontijdig gekomen. Raffles had gehoopt, dat er althans nog eenige weken zouden verlopen en dat hijzelf gelegenheid zou krijgen een onderzoek naar den schat in te stellen.

Maar daar waren dan nog de bandieten aan de overzijde van het ravijn, die misschien juist op dit oogenblik hunne plannen beraamden, en niet zonder ongerustheid vroeg Raffles zich af, wat er zou geschieden, als de schurken reeds dezen nacht hun slag meenden te slaan.

De duisternis kroop langzamerhand als een levend wezen in de kuil daar beneden, begon alle hoeken en gaten te vullen, en kwam steeds hoger.

In het westen was de hemel nog licht getint, en plotseling kwam de maan achter een wolk te voorschijn, en verspreidde een zoo helder licht, dat men vrij duidelijk kon zien wat daar beneden voorviel.

Niet ver van de groeve zaten nog wat arbeiders bijeengeharkt, die een van hun melancholieke liederen neurieden, begeleid door een kleine dwarsfluit, die door een hunner bespeeld werd.

Maar langzamerhand schenen hunne stemmen luider te worden, en toen bemerkten de drie daarboven wat hiervan de oorzaak was.

De arbeiders hadden zeker een flesch drank weten te ontdekken, en waren bezig zich te bedrinken!

Een oogenblik later ging de deur van de hut der blanken open, er klonk een scherpe waarschuwing, het werd plotseling doodstil.

En toen zag Raffles, die van alle drie het beste in de duisternis kon zien, hoe donkere gedaanten zich begonnen heen te weer te bewegen, en hoe toen een achttal mannen zich begaven in de richting van de hut.

Hij begreep nog niet wat dit betekende, ofschoon een vage ongerustheid zich van hem meester maakte, toen al die mannen op een na neerdoken, en die een op de deur van de hut klopte.

Zij ging bijna onmiddellijk open — de gedaante voor de deur hief de hand op — er flikkerde iets in het maanlicht — een rauwe gil klonk — en toen sprongen eensklaps de andere arbeiders te voorschijn, schreeuwend als zwarte duivels en even zoo heen en weer springend, en drongen de hut binnen.

Luide vloeken weerklonken, toen een schot — maar dat werd niet in de hut gelost.

Het kwam van de overzijde van het ravijn, want de vuurstraal was duidelijk zichtbaar en het volgende oogenblik overstroomden de bandieten als het ware de dalkom, steeds met hunne revolvers schietend, en gingen zich met den vreeselijken strijd bemoeien, die daar beneden werd gestreden tusschen de zoo verraderlijk overvallen blanken, en de door goud- en drankzucht opgezweepte zwarten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE WRAAK VAN HET WATER.

Alles ging zoo verrasend snel, zoo overrompelend in zijn werk, dat het afgeloopen was, nog voor de drie mannen daar boven op de steile rots goed beseften wat er eigenlijk gebeurde.

In de hut klonken kreten van doodsangst en dolle woede, er knetterden een paar revolver-schoten, een inboorling kwam doodelijk gewond naar buiten wankelen, maar alle anderen waren al naar binnen gestormd, de wankelende hut scheen te schudden door het geweld van den strijd daarbinnen, toen kwam een der blanken naar buiten strompelen. maakte een dwaze beweging, als iemand die wil gaan dansen en het niet kan, en sloeg toen voorover, en bleef als een gekruiste op den steenachtigen bodem liggen.

En de bandieten hadden de hut nog niet bereikt, of daarbinnen scheen het reeds afgeloopen te zijn. Twee inboorlingen kwamen naar buiten, den opzichter vasthoudend, die reeds zwaar gewond was, want zijn hoofd hing op zijn borst, en onder het loopen stiet een hunner hem het vlijmscherpe mes tusschen de schouderbladen, waarop zij hem als een waardeloos vod lieten vallen.

Toen was het, dat de bandietentroep er zich mee bemoeide.

Zij kwamen schreeuwend en krijschend aanloopen, steeds vurend, en drie, vier arbeiders vielen als kegels dooreen, juist toen zij weder de hut kwamen uitstormen, om te zien wat dat schieten beteekende.

Brand had een kreet van afgrijzen geslaakt op het zien van de slachting daar beneden, en zijn geweer opgeheven, maar wie moest hij helpen? Moest hij die bloeddorstige zwarten beschermen tegen blanken, die zeker niet veel beter waren?

Gedurende dit korte oogenblik van aarzeling was daar beneden de zaak reeds beslecht. Vier van de arbeiders hadden ongetwijfeld geweren, en een hunner had zelfs reeds twee malen geschoten, en ook twee van de aanvallers gedood of doodelijk gewond, maar de anderen waren reeds van kant gemaakt, en hij zelf viel, stijf als een plank, voorover, zijn geweer in de uitge-

spreide armen, en door een revolverkogel midden in het voorhoofd getroffen.

Bij dit alles stond de maan als een blinkende schijf aan den hemel en zoo helder was haar schijnsel, dat niet een bijzonderheid van dat korte, bloedige drama voor de drie mannen daarboven verloren ging, onmachtig om tusschenbeide te komen.

Die ongelukkige blanken waren in hun hut vermoord — wat hadden zij er tegen kunnen doen?

Alles was afgeloopen, voor zij de afschuwelijke werkelijkheid begrepen.

Zij zagen duidelijk Irma Hope met loshangend, op den wind fladderend haar, zelve met een revolver bewapend, als een furie rondlopend, en afmaken wat nog leven scheen te hebben.

Niet alle arbeiders echter werden gedood.

Een slaagde er in, te ontsnappen. Het was de man, die voor de locomobiel moest zorgen, hij had alles uit de verte gadegeslagen, en bijtijds het hazenpad gekozen.

Dadelijk zonden de schurken, die blijkbaar op de hoogte waren, een hunner naar de bamboe hut, waar de pomp was opgesteld, om de machine te stoken, en naar behooren van water te voorzien.

Dan drongen zij de hut binnen, waar zich het afschuwelijk tooneel van den overval had afgespeeld, sleepten het slappe lichaam van den vierden blanke naar buiten, en een oogenblik daarna klonk hun luid vreugdegeschreeuw.

Zonder twijfel hadden zij alles kunnen volgen wat daar beneden voorviel, en de ontdekking van het kistje met kostbaarheden scheen hen half dol van vreugde te maken.

Zij moesten zich thans wel volkomen veilig wanen, want zij dansten als waanzinnigen in het rond, voorgegaan voor Irma Hope, die luid krijschte, als een bezetene.

Raffles en Brand staarden elkander een oogenblik met bleke gezichten aan, en toen zei de eerste tusschen de tanden:

„Dear zullen zij voor boeten, de schurken! Zij waren zoo dichtbij, dat zij althans nog een of twee van die ongelukkigen hadden kunnen redden.”

„Gaan wij er niet dadelijk op af, mylord?” vroeg Henderson, bijna stikkend van woede en verontwaardiging en zichzelf nauwelijks meester.

„Neen Henderson!” antwoordde Raffles kortaf. „Dat zou gelijk staan met zelfmoord. Je ziet dat zij allen vuurwapens hebben, en er zijn er nog altijd veertien in leven! Maar ik zweer je, dat zij hun lot niet zullen ontgaan, liever liet ik hier alles in den steek, dan toe te staan, dat die moorden ongestraft zouden blijven! Maar ik wil toch niemand van ons aan het gevaar blootstellen, door die lafhartige schelmen te worden neergeschoten.”

Zij keken weer naar beneden, en zagen hoe eenige van de schelmen het kistje uit de hut hadden gehaald, er hun harige klauwen in dompelden en goudstukken als een regen tusschen hun vingers lieten doorglijden.

Dadelijk ontstond er een twist, die door Irma Hope met een paar bevelende woorden weer gestuit werd. Zij zelve nam den bandieten het kistje af en bracht het weer in de hut.

Maar toen gebeurde er plotseling weer iets anders, dat de verschrikkelijkste gevolgen met zich zou sleepen. — — —

Nauwelijks vijftig meter van hen vandaan zagen Raffles en zijn vrienden een inboorling met de lenigheid van een aap naar beneden klauteren, en op het groepje daar bij de hut toeloopen.

Hij scheen zeer opgewonden te zijn, en Raffles meende in hem den man te herkennen, die ter bewaking van de prauwen was achtergelaten.

De bandieten ontvingen hem a les behalve vriendelijk, scholden en vloekten, maar de man scheen hun iets uit te leggen, dat hen vrijwel bevredigde.

„Hij heeft zeker de politie op zijn hielen gehad, en is gevlucht,” mompelde Raffles. „Zij zullen zich dan misschien wel haasten, zich van den schat meester te maken! Nu, laten zij het maar doen — wij zullen wel eens zien wie aan het langste einde trekt!”

Maar plotseling scheen er daar beneden weer een nieuwe woordenwisseling te rijzen. En nu spraken de inboorling en Irma Hope zoo hard, dat het duidelijk was te verstaan wat zij zeiden.

„Ik heb jullie de zaak aangebracht, en ik eisch mijn deel!” schreeuwde de inlander, woest met zijn vuist schuddend. „Ik heb gezien dat er goud gevonden is — ik heb mij voor jullie in gevaar begeven en ik moet gelijk mee opdeelen!”

„Gelijk?” riep Irma Hope met een schel lachje. „Ben je gek, leelijke roetmop? Denk jij dat je gelijk moogt opdeelen met blanken als wij. Wij zullen je een half pond aanbrenghoon geven — en daar mag je ruimschoots tevreden mee zijn!”

De inboorling scheen iets in het midden te willen brengen, maar de vrouw vervolgde koeltjes:

„Help me af van dien lastigen nikker! Hij is te veel en hij zou ons naderhand kunnen verraden!”

Reeds werden er drie revolvers opgeheven, maar de inlander bukte zich met onbegrijpelijke snelheid, zoodat de kogels over hem heenvlogen, en was het volgende oogenblik, onder het uitbraken van een verschrikkelijke verwensching, in de duisternis verdwenen. Het was alsof de schaduw van het gebergte hem had opgeslokt.

Twee mannen schenen hem nog te willen nasnellen, maar Irma riep hoonend:

„Geef je maar geen moeite, jongens! Laat hij maar naar Port Louis loopen, en de politie waarschuwen! Wij zullen dadelijk aan het werk gaan, nu wij weten dat er goud zit, en voor de lui van de politie hier zijn, kunnen wij de plaat al hebben gepoetst. Onze groote motorboot ligt nog op dezelfde plaats, en wij zijn er hier geen half uur vandaan.”

Haar woorden werden met gejuich begroet, en dadelijk liepen er een aantal mannen naar de groeven.

Zij zochten eenige oogenblikken naar toortsen, en schenen toen ook het electrische licht te hebben ontdekt. Want in hetzelfde loodsje, waarin de locomobiel was geplaatst, stond ook een vrij krachtige accumulator, die eenige lampen van vijftig kaarsen gedurende vele uren kon doen branden. Een kleine dynamo, aangedreven door de locomobiel, diende om deze accumulator van tijd tot tijd te herladen.

De lampen bleken zich boven de groeve te bevinden, en verlichtten tamelijk helder het reeds uitgegraven gedeelte en de fudamenten van den kelder, met de duistere ingangen van de tunnels daar beneden.

Maar daar dit licht niet voldoende was, om die gangen te kunnen doorzoeken, zochten de bandieten naar flambouwen, en vonden die dan ook vrij spoedig in het kleine voorraadhuisje naast dat, waar het bloedbad had plaats gevonden, waarvan de vier rampzalige blanken het slachtoffer waren geworden.

Zij werden ontstoken, en bij het rossige schijnsel van die flambouwen daalden tien of elf mannen langs drie of vier bamboe ladders naar omhoog, met Irma Hope aan het hoofd.

De anderen, vier in getal, hadden kalm hunne pijpen aangestoken, en schenen hunne terugkeer af te wachten.

„Nu is het tijd om naar beneden te gaan!” zeide Raffles kortaf. „Wij kunnen hen nu wel

overmeesteren, te beginnen met die vier, en zij zijn nu in het nadeel, nu zij daar beneden zijn. Vlug — maar wees voorzichtig, want de helling is steil."

Het was een moeilijke onderneming, want zij moesten zorgen, dat hun voet geen losliggende steen naar omlaag deed rollen.

Daardoor zouden de schurken daar beneden gewaarschuwd worden, en hun plan zou wederom verijdeld zijn.

Langs een vrij grooten omweg, en terwijl in hun ooren, boven het eentonig gerucht van de stoommachine uit, nu en dan een brullend gejuich klonk, dat uit het binnenstede aardscheen te komen, en dat er op wees, dat het onderzoek der schelmen in de schatkamer daar beneden niet zonder vrucht was gebleven, bereikten zij ten slotte den bodem van de dalkom, buiten het gezicht van de vier kerels, die, zich van geen gevaar bewust, hadden plaats genomen op een iotsblok op een stapel uitgegraven puin.

Raffles had zijn geweer omgehangen, en zijn revolvertasch opgenomen, terwijl Henderson zijn verschrikkelijken knuppel van balein en lood te voorschijn had gehaald, en wilde juist het sein geven, om op de vier bandieten toe te sluipen, toen hij plotseling doodstil bleef staan, als uit brons gehouwen.

"Wat is er? Waarom overvallen wij hen niet?" vroeg Brand, ongeduldig fluisterend.

"Hoor je dan niets? Luister dan — dat zonderlinge, bruisende geluid!

Dat is de waterval!"

"Nee, die klinkt veel zwakker! Het is — het lijkt van onder den grond te komen — mijn God — ik geloof dat ik het begrijp — de pomp-machine staat stil!"

En nu gaf Brand zich rekenschap van het zonderlinge gevoel, dat hij sedert eenige oogenblikken had — het gevoel alsof hij iets miste — en wat hij miste was het eentonig gerucht geweest, het gerommel van de locomobiel die de pomp aandreef!

Hij onderdrukte slechts met moeite een kreet, want onmiddellijk begreep hij daar de beteekenis van.

Het water, niet meer met groote kracht weggezogen, zou de mijngangen met verbijsterende snelheid binnendringen, en misschien zouden de wanden niet bestand zijn tegen dien onverwachten druk. De schoorhouten zouden worden weggespoeld, de verwulfsels zouden instorten — de bandieten zouden onder het puin bedolven worden!

Misschien zouden zij zich nog kunnen redden als zij maar bijtijds het gevaar onder het oog

zagen — maar hoe konden zij daar beneden hooren, dat de pomp niet meer werkte?

Brand had dit alles vliegensvlug overdacht, en nu voelde hij zich door Raffles bij de pols grijpen, die opgewonden riep:

"Wij moeten naar het machinehuis! De schurk, dien zij daar hebben achtergelaten, kan misschien niet overweg met de machine! Alles zou verloren zijn, als de mijn onder water liep!"

De drie mannen snelden voort over de door de maan belichte, steenachtige vlakke, zich er niet meer om bekommerend, of zij al of niet door de bandieten daarginds gezien werden.

Binnen een halve minuut hadden zij het ketelhuis bereikt.

De deur stond open.

Daarbinnen was het stikdonker.

Brand wilde naar binnen treden, en struikelde onmiddellijk over iets, dat vlak voor die deur lag uitgestrekt.

Hij viel voorover, en slaakte bijna onmiddellijk een nauwelijks onderdrukten kreet van hevige pijn.

"Wat is er?" fluisterde Raffles verschrikt. "Henderson — je zaklantaarn!"

"Ik heb — ik heb — wees voorzichtig — er staat een duim kokend water op den vloer — ik ben er met mijn hand ingevallen — de stoomketel moet leeggelopen zijn!"

Juist toen Brand had uitgesproken werd de kleine ruimte verlicht door het schijnsel uit Henderson's electrische zaklantaren.

Op den vloer, met het gelaat in het nog kokende water, lag een man uitgestrekt, met hooge kaplaarzen aan, en een grijze trui.

Uit een breede, diepe wonde tusschen de schouderbladen gulpte een bloedstroom, die reeds begon te stollen.

De man was niet meer te redden — de dood was zeker reeds geruimen tijd geleden ingetreden.

Toch wentelde Raffles hem nog om, om te zien of er nog leven in het lichaam was — maar een blik op het afschuwelijk vertrokken, door het kokend heete water misvormde gelaat, bewees hem, dat iedere hulp hier nutteloos was.

Hij legde een paar planken, die tegen den wand stonden, op den vloer, stapte er op, en onderzocht den ketel.

En spoedig bleek het, waarom de machine stilstand.

Er was zeker geen druppel water meer in, want de aftapkraan was verdwenen. Zij was niet eenvoudig opengedraaid — neen, de wraakzuchtige inlander — want dit was natuurlijk zijn werk — had de geheele kraan uit het gat gedraaid,

en zeker met zich medegenomen, zoodat het water, dat den stoom moest verschaffen, binnen enkele tellen uit den ketel was weggestroomd.

En het gold hier een kwestie van seconden!

Men behoefde er dus zelfs niet aan te denken, den ketel weer te vullen, want het zou minstens een vol uur duren, voor de ontwikkelde stoom weder genoeg spanning had om de zuigers, het vliegwiel, de pomp te doen bewegen!

Raffles stond nog een seconde besluiteloos en toen draaide hij zich vlug om op een waarschuwend kreet van Brand.

In de deuropening stonden twee kerels en achter hen gluurden de verbaasde, angstige gezichten van nog twee andere.

„Wat moet dat? Waarom werkt de machine niet meer? Wie zijn jullie?” gromde de voorste der bandieten, tegelijkertijd zijn revolver trekkend. „Wel vervloekt — dat is Pete, die daar ligt! Daar zul je voor boeten, indringer!”

Hij hief zijn revolver op, en het schot klonk, de kogel schampte Raffles aan het hoofd, en toen viel de schutter voorover in het kokende water, neergeslagen door Henderson's knuppel.

Hij brulde uit alle macht, sloeg met handen en voeten, en krabbelde, half gekookt, naar de deur terug, waar hij bewusteloos neerstortte.

Raffles en zijn beide metgezellen, begrijpende dat zij hier onmogelijk konden blijven, daar een val in het kokende water, dat nog twee of drie duimen hoog den leemen vloer bedekte, noodlottig zou kunnen zijn, wierpen zich zwijgend op de drie schurken daar buiten en een strijd om hun leven begon — misschien ook een strijd om het leven van de bandieten daar onder den grond!

Henderson had al heel spoedig met zijn tegenstander afgerekend, want een slag met zijn ijzerharde vuist deed den man met het hoofd tegen een rotsblok tuimelen en stelde hem buiten gevecht. Hij wilde nu Brand ter hulp komen, die worstelde met een roodharigen kerel, en hem zijn dolkmes poogde te ontwringen, maar juist op dat oogenblik struikelden beiden. Brand viel bovenop zijn tegenstander, en de schurk drukte zich zijn eigen mes tot aan het heft in de borst.

Raffles had meer moeite met zijn vijand, een herculisch gebouwden kerel, die over een geweldige kracht beschikte.

Reeds tweemaal waren de worstelenden tegen den wand van het machinehuisje getuimd, dat krakend bewoog, alsof het van biezen was gemaakt.

Maar Raffles wist zich vrij te maken, deed een paar stappen achteruit, en toen de reus brullend als een gewonde stier, opnieuw op hem wilde toestormen, velde Raffles hem met een linkschen

opzwaai, die menig beroepsbokser hem zou hebben benijd.

Zonder een kik te geven, stortte het zware lichaam met een dreunende slag ter aarde.

Nog hijgend van den strijd snelden de drie mannen weg, en ijlden toe op de groeve.

Slechts een paar seconden — en toen begrepen zij den ganschen omvang van het ontzettende drama, dat zich daar beneden voltrok.

Met onweerstaanbaar geweld spoot het water blijkbaar in de tunnels en het was duidelijk, dat er reeds ergens een wand moest zijn bezweken, anders was het onverklaarbaar, dat het zwart-schuimende water met zulk een razende kracht en snelheid steeg in de werkput.

Er klonk een onderaardsch, dof gerommel, en de grond trilde onder de voeten van de drie mannen, die verbijsterd stonden toe te zien, niet bij machte, ook maar een hand tot redding uit te steken.

Het kolkende, ziedende water steeg zienderogen langs de wanden van de werkput omhoog.

Nu en dan klonk er een krakend geluid, alsof zware balken knapten, en dan kwamen er stukken hout bovendrijven, die als dol ronddraaiden.

En toen, in de duisternis, kregen de drie mannen even het visioen van een vrouwenlichaam, met een krijtwit, vertrokken gelaat, en in den doodsstrijd geklauwde handen, dat voor een kort oogenblik kwam bovendrijven, in een warreling van versplinterd hout, en weer wegdook — alsof zij een laatste groet had willen brengen aan de bewoonde wereld.

En plotseling begon de bodem hier en daar scheuren te vertoonen, die snel grooter werden.

Een dreunend geraas vervulde de lucht — nu en dan klonk er een geluid als van een onderaardsche ontploffing, en het geleek alsof een branding met donderend geweld op een rotsige kust brak.

„De ezels — de rampzalige onvoorzichtigen!” schreeuwde Brand. „Zij moeten daar beneden zeker met een dynamietpatroon hebben gewerkt om spoediger het puin op te ruimen en er is zeker ergens een dam bezweken — ik geloof dat de geheele beek zich uitstort in de gangen daar beneden.”

„Als het niet de zee is, Brand!” riep Raffles terug, nauwelijks verstaanbaar boven dat geloei van verschrikkelijke geluiden. „De bodem is hier letterlijk doorzeefd, als gevolg van de vulkanische uitbarsting, die ook de vulkaan deed leegloopen! Terug — de bodem splijt!”

Inderdaad, op nauwelijks twintig meters voor hunne voeten leek de rotsachtige bodem vaneen

te wijken, onder een oorverdoovend geraas, en een ontzaglijke waterstroom gutste daaruit eensklaps te voorschijn en begon zich uit te storten over den bodem van het smalle ravijn.

De drie mannen snelden weg en zochten een hooger gelegen plaats op. Het was tijd, want de scheur verbreedde zich nog, en als een razend monster stortte zich het water op alles wat menschenhanden daar hadden tot stand gebracht.

Met donderend geweld stortte de geheele werkput in, het water rees hooger, sleuide de lichte hutten omver, de wanden kraakten en splinterden, en nog hooger moesten de drie mannen klimmen, want met onbegrijpelijke snelheid klom ook de watervloed, totdat hij tenslotte een uitweg vond door een soort van pas, tusschen twee lage heuvels in.

Hooger kon het water dus onmogelijk stijgen. Maar op zijn zwarte oppervlakte dreven, in een dolle rondedans, overblijfselen van de hutten, schoorbalken, kledingstukken, kisten met levensmiddelen, en lijkten in het rond, nu en dan tegen elkaar botsend, en dan als verschrikt weder van elkander wegwijkend.

Nog langen tijd keken de drie mannen zwijgend en met bleek gelaat naar dat sombere schouwspel.

„Nooit zal de mensch de natuurkrachten beheerschen!” zeide Raffles toen langzaam. „Slechts een enkele man, een wraakzuchtig inboorling wist dien noodlottigen ommekeer tot stand te brengen, alleen door een kraan te verwijderen, een stukje koper, dat nog geen pond woog! De geknechte natuur heeft haar boeien verbroken en het water heeft op een vreeselijke wijze wraak genomen!”

„Het is onbegrijpelijk, mylord!” zeide Henderson zacht. „Er moet minstens wel vier meter water in dien dalkom staan!”

„Dat is geen wonder, James! De bodem van dit dal is lager gelegen dan de bedding van de beek met haar waterval, dien wij al dien tijd gehoord hebben — maar thans niet meer. Haar bedding heeft zich gewijzigd, het water heeft, zooals altijd, de laagst gelegen gedeelten opgezocht, zoodra de scheidingsdam bezweek, en het water niet spoedig genoeg meer werd weggepompt! Het ligt alles in den loop der dingen — en wij hebben hier niets meer te zoeken! Volgens men-

schelijke berekening zal de schat van Ridder de Nageon wel nimmer aan het daglicht worden gebracht, tenzij men kans zou zien, deze millioenen liters water weder te laten wegvloeien.”

Het lang verstoorde evenwicht scheen zich te hebben hersteld, en daarmee was ook het oorverdoovend geraas overgegaan in zacht gemurmel.

Nog even zagen de drie mannen achter zich op dit tooneel van verwoesting en ondergang, dat zich daar voor hun oogen had voltrokken, en dat aan zoovele menschen den dood had gebracht, en toen klommen zij hooger, steeds hooger, tot zij het punt weder bereikten vanwaar zij den vreeselijken strijd van zooeven hadden gadeslagen.

Daar wierpen zij zich op de harde aarde en trachtten te slapen, maar het duurde lang voor zich de slaap over hen ontfermde, en dat was nog hoofdzakelijk toe te schrijven aan de vermoeienissen van dien dag.

Den volgenden morgen ontwaakten zij zeer vroeg.

Hun eerste blik gold de dalkom daar beneden.

En zij hadden bijna een schreeuw geslaakt van verbazing, want het leefde daar beneden van kleine vlotjes, bemand met inlanders, die met lange stokken schenen te peilen, aangevoerd door blanke opzichters, terwijl rondom dat steenachtige dal in het wit gekleede politie-agenten stonden, waaronder eenige blanken, die bevelen riepen.

Op een soort van strand, gevormd door een inspringend gedeelte van de helling, lagen, naast elkander, zes of zeven onbewegelijke lichamen.

„Die zijn er vroeg bij!” zeide Brand zacht. „Hoe kunnen zij dit al weten?”

„Herinner je je niet, dat een van de arbeiders gevlucht is voor de moordenaars?” gaf Raffles ten antwoord. „Hij is natuurlijk dadelijk naar Port Louis gelopen.”

„Wat komen zij nu doen, denk je?”

Raffles zweeg een oogenblik, en toen antwoordde hij langzaam:

„Zij komen naar de lijken zoeken — en ik denk in de eerste plaats naar de mogelijkheid, nog iets van het goud te redden! Want dat gele metaal, waarde Brand, speelt nog altijd de eerste rol hier op aarde, en zal het nog langen tijd blijven doen, vrees ik! Laten wij gaan — voor ons valt hier niets meer te doen!”

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS

DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijke liefhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffe zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. I.

ADRES:

